

Poštnina plačana v gotovini.

ZENA INDOM

LETO VI • 1935

AUGUST

8

Vso noč nisem zatisnila očesa . . .

Če bi pila Dr. Pirčevo sladno kavo, pa bi ne bila nervozna. Zato zahtevajte vedno domoči izdelek **Dr Pirčevo sladno kavo**, ki je izbornega okusa.

R. MIKLAUC
"PRI ŠKOFU" - LJUBLJANA
LINGARJEVA ULICA - PRED ŠKOFIJO 3
DAME IN GOSPODJE!
PRIDITE
IN OGLEDITE SI
MOJO ZALOGO
MANUFAKTURNEGA
BLAGA
VELIKA IZBIRA
ZADNJE
NOVOSTI
SOLIDNE CENE!

THE HISTORY OF THE WORLD

PREDILNICA ŽIME
VILKO MASTERL
Strožišče pri Kranju. Dravska banovina

*
izdeluje najfinejšo žimo za žimnice, otomane, fotelje, divane itd. Največja izbira raznih vist žime za tapetnike in sedlarje.

*
Vzorci franco in brezplačno! Cene nizke!

Lepo vezana knjiga
bodi kras knjižnice
v Vašem domu!

Take vezave,
od preprostih
do najfinejših,
Vam oskrbi

Knjigoveznica

Jugoslovanske tiskarne

r. z. o. z.

Ljubljana, Kopitarjeva ul. 6/II.

GOSPODINJE!

PRAVA DOMAČA
JED LE S PRAVIM
DOMAČIM IZDELKOM.

100 gospodinji potrebjen in
milijunkrat izkušen

Bacamid

(nadomestek za jajca)
od Dr. Crata in Dr. Oetkerja

zadomele moči za elajanje testa in barve
jajci; odprva kvasca tega praška vsebuje mo
barve enega rumenjaka kakor tudi osti rum
beljaka.

Bacamid se kratino doda vsaki močnosti j
in pečiva, posebno sadicima, mlijakom,
pizomcu, kopicam, omakom, bučkincem, k
sem, masecama in krehcema testa itd. v
se dobi lepo obliko in je lahko prebar

100 Din. 50

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1888-1922

Dr. Oetker-jev PRIPOMOČEK ZA VKUHAVANJE za gospodinjfo.

Vsebinska tega zavojčka uporabljena po
enostavnem navodilu, da s k vkuha-
nega s'olja, žele' marmelade, sad-
nega sokovim, kumarom in sličnoma
staloost jo zabrani njih kvartanje po
vsebinski ser kisline.

JUGOSLOVANSKA TVORNICA

D. A. OETKERJA

Nadalje proizvajamo še:

pudinge

kreme

šartlje

itd.

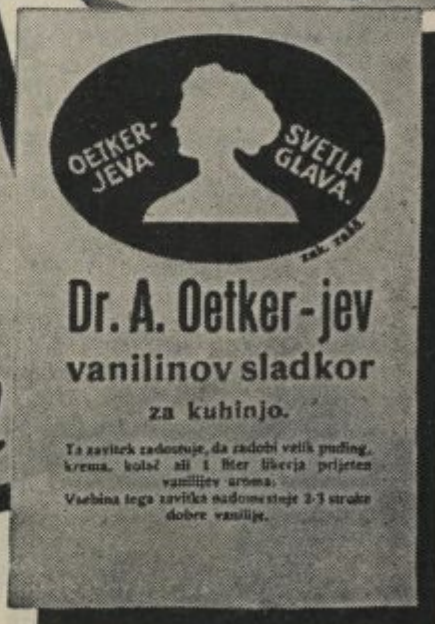

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1888-1922

Doktor Oetker-jev pecilni prašek

Je najboljši!
Zakonito zašciten pod
imenom

Backin

OETKER-
JEVA SVETLA
GLAVA.
1888-1922

Dr. A. Oetker-jev vanilinov sladkor za kuhinjo.

Ta zavitek zagotuje, da zadobi velik pušing,
krema, kolač ali 1 liter likerja prijeten
vanilijev aroma.

Vsebinska tega zavitek nadomestuje 2-3 stroke
dobre vanilije.

Ona že ve.

Primarij neke norišnice prosi pri telefonski centrali za neko zvezo. Gospodična v uradu pa se nekaj zmoti in primarij se ujezi. Naposled zakliče v telefon:

«Ali ne veste, s kom govorite?»

«Ne,» odvrne telefonistka mirno. «vem pa, kje ste.»

Sladka skrivnost.

«Nekaj ti moram povedati, Peter. Kmalu nas bo troje.»

«Aučica, ljubica moja, ali je to res?»

«Res, Peter. Oče in mati se bosta ločila in mati pride potem k nama.»

Konzultacija.

Slikar sreča slučajno na cesti svojega stalnega zdravnika in ga misli vprašati za svet, seveda tako, da ga ne bo nič stalo:

«Gospod doktor,» mu reče in skremži obraz, «strašen nahod imam. Kaj mi lahko priporočite?»

«Kupite si pol tucata robcev,» odvrne zdravnik, se prikloni in gre mimo osuplega stiskača.

Arabec je šel h kadiju (muslimanskemu sodniku) in mu rekel:

«Efendi, v džamiji sem slišal Mohamedov modri izrek: „Blagoslov tistemu, ki zgodaj vstaja!“ Zato sem danes prav zgodaj vstal, pa sem padel roparjem v roke, ki so me do kože obrali. Kje je zdaj ostal blagoslov?»

Kadi je premišljal, kako bi se rešil iz mučne zadrege. Pa se je domislil. Obrnil se je k Arabcu in dejal:

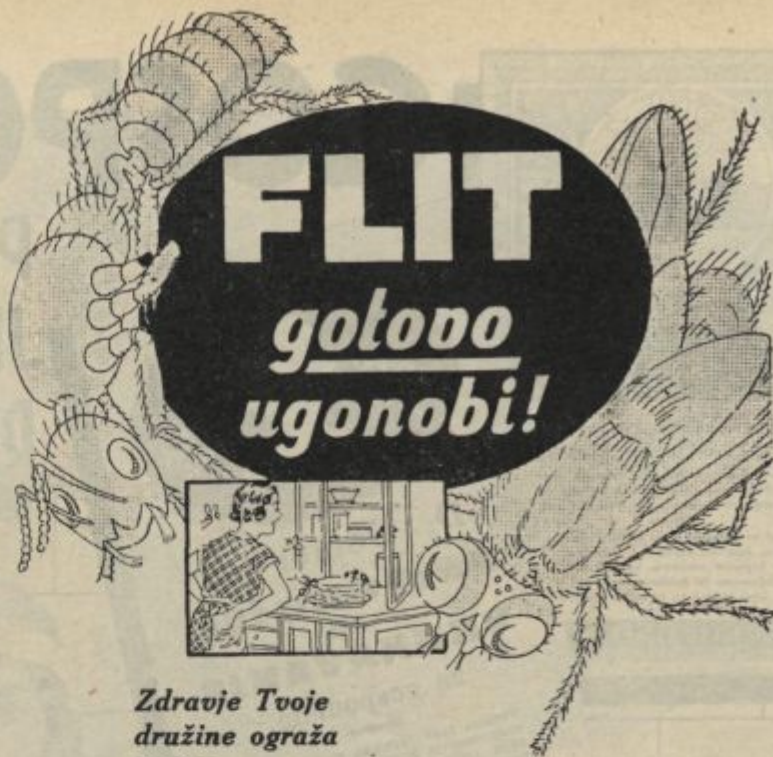
«Roparji so še bolj zgodaj vstali, zato je bil blagoslov z njimi!»

Za Vaše male

Vprašanja za odprte glave.

1. Katera je največja reka v Evropi?
2. Katera je najvišja gora na svetu?
3. Koliko prebivalcev ima Kitajska?
4. Koliko prebivalcev ima Japonska?
5. Kako visok je ljubljanski nebotičnik?
6. Kako visok je Eifflov stolp v Parizu?
7. Katera je najvišja gora v Evropi?
8. Katere barve moraš zmešati, da dobiš sivo barvo?
9. Kako se je pisal žumitelj dinamita?
10. Kako so se imenovali egiptovski kralji?

Odstranjevalec dlavic...
odpravi v eni minuti nepotrebne dlavice. Ne pomazi in ne pomasti. Uspeh zajamčen!
EAU DIXOR
(PARIS) Za kopalno sezono!

Zdravje Tvoje
družine ograža
mrčes -

NE ZANAŠAJ SE NA NEZANESLJIVA SREDSTVA

Gotovo ne želiš izpostavljati zdravja svoje družine nevarnosti. Ne kupuj tedaj namesto FLIT-a sredstev, ki mrčesa ne ugonobe. **Ta manjvredna sredstva ne ugonablajo** — ne ščitijo Tvojega zdravja in Te ne obvarujejo nadležnega mrčesa. — Tako izdajaš svoj denar brez koristi. Zato uporabljaj zaradi zanesljivosti in učinkovitosti vedno le FLIT. — FLIT ugonobi vsak mrčes in gotovo pokonča njegovo zalego. FLIT ne pušča madežev.

Zahtevaj izrečno FLIT v rumeni konvi s sliko vojaka in črnim pasom. Za pravo pristnost vsebine jamči samo **originalno zaprta konva.**

Zahljeeoj izrečno **FLIT**
NE IZDAJAJ DENARJA ZA POTVORBE!

Vzemi na izlete majhno popotno kombinacijo: malo konvo z razpršilcem.

Šaljiva vprašanja.

1. Kdo teče, in se vendar ne premakne z mesta?
2. Zmerom hodi s teboj, a nikoli ne izpregovori besedice?
3. Striže, striže, pa nič ne odreže?
4. V katerem mesecu so poredni dečki najmanjkrat tepeni?
5. Kdo je najhitrejši slikar?
6. Kaj leži med hribi in dolinami?
7. Kaj je težje, 1 kg svinca ali 1 kg perja?
8. Kako se imenuje zadnja črka abecede?

9. Katere rože cveto pozimi?
10. Zakaj zapre petelin oči, kadar poje?
Rešitev je na strani 297.

Pridna gospodinja vedno skrbi, da imajo člani družine čisto in snežno belo perilo. Zato pere dosledno le z Zlatorog-ovim terpentinovim milom. Zlatorog-ovo terpentinovo milo ni samo res dobro, temveč je v rabi tudi zelo izdatno in ne škoduje niti najfinejšemu perilu. Kdor hoče dobro in poceni prati, ta pere le z Zlatorog-ovim terpentinovim milom.

VPRASHANJA IN ODGOVORI

Opozorilo. Vedno in vedno je treba opozarjati, naj vsaka naročnica, ki hoče nasveta ali odgovora na svoje vprašanje, napiše svoj natančni naslov in priloži Din 4— v znamkah. Na vsa taka vprašanja odgovorimo v treh, najkasneje v sedmih dneh. Na nepodpisana vprašanja odgovorimo v listu samo tedaj, če je odgovor zanimiv tudi za druge čitateljice. Vsa ostala anonimna vprašanja gredo v koš. Zato naj se vse tiste, ki hočejo takojšnjega odgovora, vedno podpišejo in prilože znamke.

Ali se res ne spodobi? Stara sem 18 let in se bom februarja poročila. Moj zaročenec me je povabil, naj grem z njim na počitnice, in je izjavil, da prevzame vse stroške. Starši so pa še zelo konzervativni in mi tega potovanja ne dovolijo. Vse moje prijateljice pa hodijo s fanti v pianine in na razna potovanja, in se nad tem nihče ne spotika. Kakšno je Vaše mnenje o tem?

Stana K.

Odgovor. Tudi jaz sem konzervativna, še bolj ko Vaši starši. Je že res, da dandanes ni nič posebnega, če dekleta sama potujejo in da se tudi nad tem ne bo nihče spotaknil, če greste k morju sami s svojim zaročencem. Zdi se mi pa, da bi zaročenec take ponudbe sploh ne smel staviti, Vi bi se pa ne smeli zabavati na njegove stroške. Če si že kdo da kaj plačati, mora za to tudi nekaj nuditi. In tako, če boste sami... Nikar ne bodite ogorčeni, saj vemo, kako je. Nekoč, ko se bosta v zakonu sprla, vam bo to očital. Če hočete dober nasvet: z Vami naj gre kotorkoli Vaših bližnjih sorodnikov in Vi pojedite na svoje stroške.

Tašča. Živim v skupnem gospodinjstvu s hčerko in zetom. Dokler je imel zet majhno plačo, je bil s tem načinom življenja in z mojim denarnim prispevkom vedno zadovoljen. Zdaj pa hoče, da se ločimo, es da je to za njegov mir neobhodno potrebno. Naj Vam povem, da imam ena usun tašč, ki se vrtajo v zakonske zadeve svojih otrok. Tudi ima zet od moje strani absoluten mir. Zdaj pa s hčerko ne veva, kaj bi storili. Ali mi morete povedati, ali naj osane pri hčerki ali naj ugovorim zetovi zahtevi.

Nesrečna tašča.

Odgovor. Če ostanete pri hčerki, tedaj bo nastal med Vami tremi razovor in prepir. Ako nečete dobro svoji hčerki, tedaj se kar na prijazen način in brez jere v srcu poslovite. Zet bo videl, da ste ugodili njegovim želji, in vas bo zaradi tega spoštoval in ni izključeno, da bo spoznal krivico, ki vam jo je storil, in jo bo izkušat popraviti. Vse usce pa vedite, da je za vse mlade ljudi bolje, če svojih tašč ne vidijo prepogoste. Mladi zakonci hodijo radi svoja pota, imajo svoje nazore in svoj način življenja. Za nasvete in nauke tašč in tastov nimajo nobenega smisla, še manj pa hvalečnosti.

Ločena žena. V svojem prvem zakonu sem preživela veliko nesrečnih dni. Zdaj pa sem spoznala plemenitega človeka, ki me hoče poročiti. Zaradi prvih izkušenj iz prvega zakona sem pa postala nezaučajna in ne vem, kaj naj storim. Imam svojo existenco, ki bi jo po poroki izgubila.

H. Z.

Odgovor. Tu je težko svetovati. Je prav verjetno, da boste z drugim možem, če je res plemenit, srečni. Toda če boste v svojem prepričanju prevarani in mimo tega še izgubite svojo existenco, je treba pač dvakrat premisliti. Pretehtajte sami. Poizvedajte o njegovem prejšnjem življenju in o njegovem značaju. Če pa že hočete vedeti, kaj bi jaz napravila, Vam kar odkrito povem, da bi rajši oburiala zlato, kakor pa, da bi se v drugič poročila. Toda, kadar srce govori, je odločitev popolnoma druga.

Nespodobno govorjenje. V neki boljši družbi so pričeli moški pripovedovati razne beslanosti. Ker sem se nad tem zgražala in odšla, se je moj mož zaradi tega z menoj spril. Očitai mi je neaktivnost, staromodnost in rekel, da sem ga pred vse oružbo osmesila. Kaj se dandanes res nič več ne drži na družinski takt?

Odgovor. Tudi jaz bi tako ravnala, čeprav bi bilo zaradi poslovnih zvez Vašega moža bolje, ko bi molčali in se na diskreten način odstranili.

Naložitev glavnice. Po očetovi smrti sem dobila izplačano zavarovalnino v znesku Din 20.000—. Stara sem 28 let in sem že deveto leto v mestni službi. Ker imam veliko veselja do trgovine, bi rada pustila službo in odprla kakršnokoli trgovino. Ali mi morete nasvetovati, kaj naj napravim s tem denarjem?

Odgovor. Za trgovino ali pa obrt je predvsem potreben obrtni list, ki ga pa najbrže, če niste v stroki izučeni, ne boste dobili. Potem vam je potrebno strokovno znanje. Ni dovolj, če imate veselje do trgovine, zavečati se morate namreč, da je bil trgovski stan že pred krizo silno težaven in naporen, kaj šele zdaj, ko trgovine kar čez noč propadajo. Tudi je Vaša glavica za kakšno dobro trgovsko existenco premajhna. Začo Vam svetujem, obdržite službo, ta je sigurna. Denar pa naložite v puplirno varen zavod. Saj denar, ki ga zdaj nalagate, vedno lahko dvignete. Če pa že hočete denar vtakniti v kakšno podjetje, pa se morate o dotični stroki dobro poučiti. Zato si nabavite primerno strokovno literaturo. Torej dobro premislite, kako se boste odločili.

Skrb za bodočnost. Te dni bom napravila maturo in se bom morala odločiti za poklic oziroma za nadaljevanje študija. Ze zdaj me pa skrbi, kako bom dobila službo. Saj je povsod preveč izsolanih moči. Rada bi šla na slikarsko akademijo, ker mi prisojajo veliko talenta in imam mnogo dobrih domislekov. Toda z umetnostjo dandanes ni kruha. Ali mi morete nasvetovati kakšen dober poklic?

Francka N.

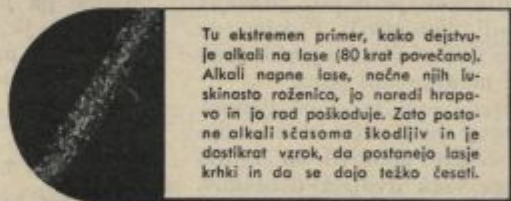
Odgovor. Pri nas je še zelo malo umetnikov, ki bi se bavili z reklamno umetnostjo. Kdor bi se resno lotil te stroke, bi imel vedno dovolj dela. Seveda za to umetno obrt ni dovolj, če zna kdo dobro slikati in risati. Imeti mora predvsem dobre ideje. Pri reklamni sliki je najvažnejše zasnova reklamne slike. S to umetnostjo si v inozemstvu precej žensk služi svoj kruh. Če mislite, da ste sposobni za tak poklic, morate poleg slikanja in fotografiranja študirati tudi reklamno vedo. Kakor rečeno, pa se morate najprej preizkusiti, če imate za to stroko dovolj duhovitih idej. Če te imate, ne boste nikdar brez posla.

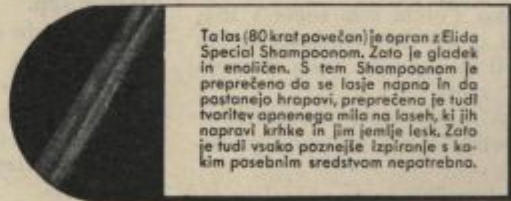
Tako dobite lase, kakršnih še niste nikoli imeli!

Že doslej niso mogle ženske prehovliti obeh Elida Special Shampooov. Z novimi sestavami se je posrečilo ustvariti iz doslej dobrega najboljše. Kamilo-Flor in BrunetaFlor brez alkalija! Na novi-osnovi se dosegajo boljši učinki.

Drobnogled nudi dokaz:

Tu ekstremen primer, kako dejstvu je alkali na lase (80 krat povečano). Alkali napne lase, načne njih luskinasto roženico, jo naredi hrapavo in jo rad poškoduje. Zato postane alkali sčasoma škodljiv in je dostikrat vzrok, da postanejo lasje krhki in da se dajo težko česati.

Ta las (80 krat povečan) je opran z Elida Special Shampooom. Zato je gladek in enoličen. S tem Shampooom je preprečeno da se lasje napna in da postanejo hrapavi, preprečeno je tudi tvoritev apnenega mila na laseh, ki jih napravi krhke in jim jemlje lesk. Zato je tudi vsako poznejše izpiranje s kakim posebnim sredstvom nepotrebno.

Uspeh je tale: kvarnih posledic alkalija ni več — brez vsakega poznejšega izpiranja postanejo lasje lepo bleščeci in mehki, se dajo lepo česati in ohranijo dalje časa kodre!

ZA
VLAŠE
LASE

KAMILOFLOR

ZA
KOSTANJEVE
LASE

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

BRUNETAFLOR

Pridna trgovska pomočnica, izučena v mesani stroki, vajena vseh del, išče službe. Ponudbe na upravo pod L. S.

Gluhonema mladenka prosi, da bi jo sprejela usmiljena družina za vsa hišna dela. Izvršuje lepa ročna dela.
M. M. Sr. v.

Poročila se je naročnica gospodična Metka Tometova z gospodom Jernejem Kosom z Dobrove pri Ljubljani.

Iakreno čestitamo!

Ali boste verjeli?

Pošten najditelj.

O poštenih najditeljih so govorili. «Sploh jih ni», je dejal eden izmed gospodov. «V življenju sem že marsikaj izgubil: uro, aktovko, prstan, psa, dežnik, naočnike, toda še nikoli nisem dobil ničesar nazaj.»

Samo stari Smolec se je potegnil za najditelje:

«Lahko rečete, kar hočete, toda vzlic temu je še nekaj poštenosti na svetu. Poslušajte, kaj se je meni primerilo:

Bilo je pred nekaj tedni. Dan je bil jasen in solnčen. Izprehajal sem se po promenadi, kjer je bilo precej ljudi. Iznenada pa me je nekdo povlekel za rokav. Ozrl sem se in pred sabo sem zagledal bledega, suhega, slabo oblečenega mladeniča.

«Oprostite, mi je dejal, pravkar ste izgubili denarnico. Prosim, da preštejete denar. Od dvajsetih tisočakov ne manjka niti para.»

Razburjeno sem segel po listnici, hitro preštel bankovce in v svoje največje veselje ugotovil, da je bilo v njej res vseh dvajset tisočakov. Poštenemu najditelju sem hvaležno stisnil roko. Potem sem segel v listnico, vzela iz nje dva tisočaka in mu ju ponudil za nagrado. Toda denarja ni maral vzeti.

«Samo svojo dolžnost sem storil, je dejal. Dolžnosti pa ni treba plačevati!»

Po teh besedah se je obrnil in izginil v množici. Kakor vidite, žive na zemlji še zmeraj pošteni ljudje!

Smolčevim besedam je sledila dolga, slovesna tišina. Zgodba je očitno delovala na navzočne. Šele čez nekaj minut se je oglasil neki gospod:

«Toda, povejte mi, gospod Smolec, kako je mogoče, da gre človek z dvajsetimi tisočaki na promenado in denar izgubi?»

«Temu sem se tudi jaz čudil, je po dolgem pomisljanju odvrnil gospod Smolec. «Možak, ki je storil to neumnost, je moral biti res čudak.»

Majhna zgodba

Tisoč lepakov po nočnem New Yorku. Na tisoč lepkih je napisano, da bo slavna plesalka «L'admirable Ruth» drevi prvič nastopila v «Velikem varieteju». Ameriški veliki dnevnik so še tako obširno popisali vse njene ljubezenske afere in uspehe, kakor bi jih pri knezih, grofih in princih najbrže ne bili. Nič čudnega, da je bilo gledališče do zad-

činstvo z nestrpnim nemiro čakalo začetka predstave.

Za vznemirjenost občinstva se pa plesalka očitno ni dosti menila. Bilo je tri četrt na devet, in še zmeraj je sedela v svojem stanovanju in se opazovala v ogledalu. Pomignila je sobarici, naj ji prinese dragoceni plašč iz krzna srebrne lisice. Iznenada pa se je zdrznila. V ogledalu je opazila za sabo glavo moža, ki je strmela vanjo s srepečimi očmi. Tudi sobarica je obstala kakor prikovana. Tako se je prestrašila nenavadnega obiska, da ni mogla reči besedice. Ruth se je prva zavedela:

«Kaj pa želite?» je kriknila.

Tujec se je nasmehnil.

«Nič, je mirno odvrnil.

«Potem pa takoj zapustite mojo sobo!»

«Ne.»

«Grem pa jaz.»

Plesalka je planila k vratom, da bi poklicala na pomoč.

Tujec je uganil njen namen.

«Stojte! Nikamor ne pojdete!»

Revolver je namerjen na Ruth in priča, da so besede resno mišljene.

Neznanec zaklene vrata in vtakne ključ v žep.

«Ali hočete moj nakit?»

Drhteč mu plesalka izroči svojo dragoceno ovratnico. K sreči je nakit ponarejen. Bog ne daj, da bi časniki to zvedeli. Tujec odkima.

«Nisem prišel, da bi vas oropal.»

«Norec!»

Sobarica se je spet zavedela in šepnila svoji gospodični to besedo.

Preden more Ruth odgovoriti, se rezko oglasi telefonski zvonec.

«Moj ravnatelj!» krikne Ruth in plane k aparatu.

Toda tujec jo prehitil.

«Kdo govori?»

«Tu je ravnatelj, Velikega varieteja. Zakaj gospodična Ruth še ni v gledališče? Občinstvo postaja nemirno. Če je ne bo takoj, nastane škandal, kakršnega New York še ni videl!»

Tujec pa odgovori vljudno:

«Gospodična Ruth vam sporoča, da ne more priti k vam.»

Slušalko položi na vilice, preden more ravnatelj še kaj reči.

Ruth plane k njemu:

«Ali ste blazni?»

«Nikakor ne. Pač pa bi rad vašo umetnost sam užival. Prosim vas, zaplešite!»

«Smešno!»

«Zahtevam!»

«Za božjo voljo, ubogajte ga,» šepne sobarica plesalki; «če se boste branili, vam utegne ta norec še kaj

Ruth je menda uvidela logiko teh besed. Začela je plesati fandango. V jezi zaradi prepričenega nastopa se je izbesnela v tem vročem plesu. Njeno vitko telo se dviga v divjem vznemirjenju, in vendar je v vsaki kretnji hkratu tudi mehka voljnost ženske. Na obrazu nezaželenega gosta se pokaže zadovoljen nasmeh.

«Koliko morate plačati kazni, če ne nastopite?»

«Dvajset tisoč dolarjev.»

«Tu imate ček za trikratno vsoto, je odvrnil tujec. «Vaš bo, če boste jutri zvečer nastopili v mojem gledališču. Jaz sem Brown, ravnatelj gledališča 'Imperiala'. Moj tekmeč, ravnatelj 'Velikega varieteja', mi je lani odjedel najboljšega tenorista. Danes sem se mu maščeval. Prepričan sem, da se bo jutri ves New York smejal, ko bo zvedel, kakšno sem zagodel svojemu dragemu tovarišu. Zdaj je mrlič, in jaz bom lahko za jutri podsetoril cene. Torej — ali velja? Tu je pogodba.»

Plesalka je podpisala.

Proti debelosti

uporabljajte neškodljive

SLATINSKE TABLETE

za hujšanje,

sestavljene iz naravnih mineralnih soli in rastlinskih ekstraktov.

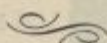
Proizvaja: apoteka

MR. BAHOVEC, LJUBLJANA

V vseh lekarnah 100 tabl. Din 46—, 200 tabl. Din 74—.

žena in dom

REVIJA ZA SLOVENSKO ŽENO ŠTEV. 8 AVGUST 1935 LETO VI

DRAGE NAROČNICE IN BRALKE!

PROSIMO VAS, VZEMITE SI TELE BESEDE K SRCU!

ŽE VEČKRAT SE JE ZGODILO, DA JE BILA TA ALI ONA NAROČNICA HUDA NA UPRAVO, ZAKAJ JE NA ZAOSTANEK NAROČNINE O PRAVEM ČASU NE OPOMNI, ČEŠ DA SE JE SEDAJ NABRAL TAKO VELIK ZAOSTANEK, DA GA NE BO MOGLA NAENKRAT PORAVNATI. DRUGE SE PA ZOPET JEZE, ČE JIH OPOMINJAMO, ČEŠ, SAJ VENDAR NE OSPANEM NIKOMUR NIČ DOLŽNA. JE PAČ KRIŽ. UPRAVA BI RADA VSEM USTREGLA, TODA KAKO NAJ ONA POGODI, KAKO JE KATERI BOLJ PRAV. SAJ UPRAVA NE MORE POZNATI ŽELJA TOLIKO TISOČ IN TISOČ NAROČNIC.

VELIKO JE NAROČNIC, KI TOČNO PLAČUJEJO NAROČNINO. VSEM TEM PRISRČNA HVALA. S SVOJO REDOLJUBNOSTJO NAM PRIHRANIJO MNOGO STROŠKOV IN ČASA. OSTALE PA PROSIMO, DA SE TUDI ONE NAVADIJO NA REDNO PLAČEVANJE, PA SE JIM NE BO TREBA NIKDAR VEČ JEŽITI NA NAŠO UPRAVO, KI JIM BO ZA UVIDEVNOST ISKRENO HVALEŽNA.

OPOMINI STANEJO MNOGO DENARJA. KER TEH STROŠKOV NE MOREMO PREVZETI NASE, PROSIMO V LISTU SKORAJ VSAK MESEC, NAJ BI ZAMUDNICE PORAVNALE SVOJE ZAOSTANKE. ODSLEJ BOMO MORALI TISTIM, KI TEH PROSENJ NE BODO HOTELE UVAŽEVATI, ZARAČUNITI PRI PISMENIH OPOMINIH ZA DELO IN STROŠKE PO TRI DINARJE.

ŠE ENKRAT PA NAJ POUĐARIMO, DA NAM JE VSAKO OPOMINJANJE SILO NEPRIJETNO IN NELJUBO.

ZATO PROSIMO NAROČNICE, NAJ BI SEDAJ OB POTEKU PRVE POLOVICE LETA PREGLEDALE, ALI NIMA KATERA KAJ ZAOSTANKA, IN ČE GA IMA, NAJ GA Z NAROČNINO VSAJ ZA TRETJE ČETRTLETJE ŠE DANES NAKAŽE. SAJ IMATE ŽE OSEM ŠTEVILK V ROKAH IN NAM SVOJO NAROČNINO LAHKO ZAUPATE.

ŠE ENO PROŠNJO IMAMO DO VAS!

ČE PRIDETE O POČITNICAH V DRUGE KRAJE IN SE SEZNANITE Z NOVIMI LJUDMI, PROSIMO, VPRAŠAJTE JIH, ALI POZNAJO NAŠ LIST «ŽENO IN DOM» IN NAŠ MESEČNIK «PRIJATELJ». ČE NASIH REVIJ ŠE NE POZNAJO, JIM VI POVEJTE, KAKŠNI STA, KAKO STE ZAĐOVOLJNI Z NJIMA IN KOLIKO STANE NAROČNINA ZA VSE LETO. OBENEM JIH OPOZORITE NA LEPOSLOVNE KNJIGE ZALOZBE «EVALIT», KI SO ZBUDILE PRI VAS VSEH TOLIKO NAVĐUSENJA! NOVIM ZNAŃKAM POKAŽITE TUDI NAŠE KROJNE POLE IN PRILOGE ZA ROČNA DELA.

ŽIVA BESEDA ZALEŽE VSE VEČ KAKOR OKROŽNICE IN PODOBNA REKLAMNA SREDSTVA. Z MAJHNIM TRUDOM NAM LAHKO PRIDOBITE VSAJ ENO NOVO NAROČNICO IN S TEM NE NAPRAVITE SAMO NAM VESELJA, AMPAK TUDI SEBI KORIST, ZAKAJ KOLIKOR VEČ NAROČNIC BO IMEL NAŠ LIST, TOLIKO BOLJSI BO! RAZEN TEGA VAM PA POŠLJE NAŠA UPRAVA ZA VSAKEGA NOVEGA NAROČNIKA LEPO DARILO, KAKOR SMO ŽE VEČKRAT OBJAVILI.

OBENEM VAS PROSIMO, NE POSOJAJTE REVIJ TAKIM PRIJATELJICAM IN PRIJATELJEM, KI IMAJO ĐOVOLJ SREDSTEV, DA BI SI LAHKO SAMI NAROČILI LISTE. S TAKIM POSOJANJEM NAM SAMO ŠKODITE, IN KAR JE NAM V ŠKODO, JE V ŠKODO TUDI LISTU IN VAM!

V PRIČAKOVANJU, DA USTREŽETE NAŠI PROŠNJI, VAS VSE PRAV LEPO POZĐRAVLJAMO.

UREDNIŠTVO.

(Nadaljevanje.)

Povoden ni šel daleč. Dobro je čutil Majhna, ki je šel za njim, njegove poglede v svojem hrbtu, njegove grožnje in namene.

Klicali so ga k vinskemu šatoru. Ing. Šani Marn ga je vabil, živahno mahajoč z rokami.

Čemu bi ne stopil tja, kjer so bili pri vsem svojem neumnem dostojanstvu in debelosti danes tako razgibani in veseli.

Da, da — to je štajersko vince!

Berta Dolinarjeva je hotela neopaženo izginiti.

Najbolje bo tako. Izginiti! Končati, preden bo prepozno. Lebnova žena je baje silno ljubosumna ženska. Sedaj pleše — in on tudi.

Doktor Povoden se je drl za njo. Bil je že okajen — ta kozel. Temu je bilo tudi treba uganjati take neumnosti in mešati Anamariji glavo! Odrasel človek bi moral biti vendar že nekoliko resnejši, saj ni več študent! Da — da, čut odgovornosti — tega je treba imeti!

Kaj neki Lebnu prihaja na misel?

Bala se je njegove žene in se je ogibala.

Čutila se je kriva.

Že pred letom dni je opažala njegovo prav izredno pozornost proti sebi. Izprva se je čudila, odkod naenkrat to — potem se je nekaj časa jezila, češ, ali se norčuje iz nje, stare, zarjavele in sitne device?

Bila je osorna z njim.

In sedaj je spet pričel.

Petkrat je plesala nocoj z njim.

Sedaj pa le naglo domov — pri prihodnjem plesu bodo volile dame!

Zašla je v temni «park». Iskala je pot. Kako nerodno — ta njena grozna kratkovidnost!

Za drevesi se je svetlikala luč nad mostom.

Nekdo jo je prijel lahko pod roko.

Leben!

«Tako je prav! Bežati je treba pred nevarnostjo!»

«Tako je vrnite v kozolec, Lojze!» Sopla je naglo.

«V kakšen renome me spravljate? Izginite takoj! Takoj!»

«Zadeli ste pravi ton, Berta! Mene je res najlaže odpoditi z osornostjo! Sovražim ta vaš glas, če je tako grob, tako neznanosno hladno surov! Hvala zanj!»

Izginil je v temi!

Spotikala se je nad koreninami. Toliko da ni padla. Tiho je zajokala.

Moj Bog, kaj hoče ta človek od nje? Kaj pa hoče? Ali se mu blede? Ali se mu ne smilim? To je tista njegova neusmiljena trma — in jaz sem njegova — fiksna ideja — nič drugega —

Lojze Leben, oženjen, pameten, v najboljših letih, in jaz — stara učiteljica!

Aha — tu je most!

Nad mostom je svetila obločnica.

Svetila je ljudem, ki so hodili tod mimo od veselice domov.

Svetila je vsem pijancem, starim in mladim, velenjenim in necenjenim, revnim in bogatim, tistim, ki so se napili iz jeze ali ljubosumnosti, in tudi tistim, ki so pili zaradi veselja.

Svetila je vsem zaljubljenecem, srečnim in nesrečnim, zvestim in nezvestim, dobrim in muhastim, združenim in osamljenim.

Svetila je vsej častiti gospodi in njih damam, pa tudi običajnim dedcem in babam.

Nihče se ni zmenil zanjo, še tisti zadnji ne, ki jim je svetila potrpežljivo do jutrnjega mraka.

Potem pa je ugasnila v prvem solnčnem žarku.

IV.

Mnogo se je že šušljalo po mestu...

A šele predvčerajšnjim se je na društveni deski pred občinsko pisarno pojavil plakat, da bo drevi izredni občni zbor čitalnice. Spored: Likvidacija.

Likvidacija čitalnice!

V čigavem interesu?

Čemu prav za prav?

Čitalnica je imela svoj lokal v Uršičevi gostilni.

Prostora ni bilo mnogo, nekaj miz s stoli, nekaj časnikov na klinih in dve omari ob steni, v katerih je bila vsa čitalnična knjižnica.

V nasprotju z običajno «podgoriško točnostjo» je bila soba že pred napovedano uro polna ljudi.

Tudi Karli je stal v svojem kotu ob peči in oprezoval. Zdaj je bil v svojem devetnajstem letu, in kaj je bil? Vobachov Karli. Boljša baraba in pohajač. Vsekakor zelo malo!

Odkod toliko ljudi, ki jih še nikdar ni bilo videti na čitalničnih občnih zborih? Vsi Gobeždarjevi in Gobčevi pomočniki in starejši vajenci, vsa Schieberjeva nakupovalna pisarna in celo nekaj njegovih delavcev, vsi podgoriški pisarji in razni slugi, častite dame v polnem številu. Kaj naj to pomeni?

Tam sedi upokojeni profesor Našek, zagrenjen in osoren mož, poleg njega stari Šribar, šolski nadzornik Flerin, sodni svetnik Malič, gospod dekan Gomzej, doktor Žnidar, vodja podgoriške in okoliške SLS, in njegova običajna ožja družba.

Pri drugi mizi so stikali glave dr. Bende, Verderber, sodni adjunkt dr. Sušec, Schieber, Kambič, Marn, izkratka: vsa tako imenovana «frakarija», ki je predstavljala tudi glavo JDS in odbor Sokola. Poleg teh sta bila tudi Majhen in njegov tovariš Megla. Leben je stal s Francem onostran omar.

Mnogo članov je manjkalo.

«O, ti prekleta nemarnost!» je mrmral Leben. «Kako da jih ni?»

«Užaljeni so, ker niso bili vabljeni. Kakor jaz ne!» je odvrnil Franc.

Tam med Bendetom in Verderberjem se je vrtel debelkast gospod, starejši žid, nizkega života in živahnih gest. To je bil gospod Moric Schieber, lesni veletrgovec. Govoril je osješko štokavščino. «Ja bum bacnil sva-govor vun, ko ne dodje danas ovamo, da glasuje. Nema kod nas takvih popovaca. Popovce bi naši obesili na drveta za hozentregere — odmal!» Take in enake je pravil gospod Schieber, ki je imel krasen grad na Kamnu. Pred dobrim letom so ga morali prodati bivši lastniki, zadolženi bratje in sestre pokojnega barona Rottenbacha.

In gospodje Gobec, Bende, Verderber, Gobeždar in drugi poslušajo in se uslužno smehljajo — kakor izvolite, milostljivi gospod Schieber — le glej jih, Lojze Leben, in se uči pameti!

Zdaj prihajajo še Kambič, Sušec in Šani Marn.
«Pričnimol!» pravi gospod Verderber.

Razni govorniki so razkladali slavno slovensko čitalniško preteklost raz svojih ramen in nakazovali nova pota.

Večina, zlasti mladci, ki so bili danes prvič tu, je hrupno odobraval govoročnika sokolskega staroste Bendeta.

Da, da! Čitalnice so nepotrebne, postale so nesmiselne in odveč. Torej energičen prelom s preteklostjo in malo zdrave, pametne primesi sentimentalnosti slovesa.

«Nova doba zahteva novih ljudi in novih načinov ljudskega prosvetljenja.»

«Bravo! Živio!»

«Kaj pa kriče ti mladiči?» se je razburjal Leben.
«Od kdaj pa so ti člani čitalnice?»

«Ali ste vsi za to, da se čitalnica likvidira?»

«Seveda! Jasno! Živio! Ne! Kaj? Predrznost! Nesramnost! Mir! Mir! Pssst!»

Hrupa ni hotelo biti konec. Tako ni šlo.

«Kdo je proti? Tako bo bolje.»

Dvignjenih rok je bilo precej, toda sešteli so jih le dvanajst. Kako to?

«Prosim — niste več člani! Niste plačali članarine!»

«Za vruga, saj ni bilo nikogar s polo k nam, da bi jo pobral!»

«Je že tako, vsak naj se sam pobriga, kdaj ima plačati članarino.»

Leben je bil rdeč kakor kuhan rak. Franc je klel, Vobachov Karli pa se je bridko smehljajal. Vrag jih vzemi vse skupaj!

Leben je govoril. Očital je odboru zahrbtnost, ugotovil nerednosti pri sprejemanju novih članov, ki jih je imenoval «glasovalna živina». To je vzbudilo ogorčen protest, Leben je še huje kričal in zahteval, da se skliče za prihodnji dan nov izredni občni zbor, h kateremu naj se povabijo vsi bivši in sedanji člani.

Izglasovano — «ne!»

Čitalnica se likvidira, premoženje dobi sokolsko društvo v Podgorici!

«Živio Sokol!»

«Živio Orell!» so se drli drugi.

A bili so sami olikani in boljši ljudje skupaj, zato se niso stekli in vsa borba se je omejila le na bolj ali manj glasne kritične opazke.

Vstal je gospod profesor Našek, čudak in čemeran črnogled. Vsi so bili že kar naprej jezni. «Ali ta stara mōra vseh odborovih sej, občnih zborov in javnih predavanj ni mogla ostati doma? Saj ni bil vabljen — pa je prišel in zdaj bo spet po svoji stari navadi prav peklenško drezal, drezal in pikal na vse strani.»

Bolan je. Raka ima v grlu. Zato govori tako hreščeče in hripavo. «Doma bi ostal — zgagal!»

Našek je še bolj ukrivil svoj sključeni hrbet, tako da je bilo videti redke sive lase na ploščatem temenu. Ko se je izkašljajal, je dvignil svoj stari, razorani obraz. Oči so bile motne, brezbrizne. Visoko telo je razjedala bolezen, okrutna, neozdravljiva.

Izpregovoril je. Hreščeče in hripavo.

«Dragi čitalničarji! Da, čitalničarji po vaši volji le še nekaj minut.»

Prosim, naj vsak vsaj za teh nekaj minut izkuša opustiti svojo strankarsko zagrizenost in svojo osebno jezo name in naj izkuša — saj pravim, le izkuša — misliti za ped preko običajnega kroga.

Saj vas res ne mislim nadlegovati s spomini na preteklost podgoriške čitalnice, ki sem jo pred dvajsetimi leti že rukai in pehal, da ni mogla dremati po mili volji.

Poudarjam le eno. Bila je ustanovljena za vse Slovence. To dejstvo naj vam daje misliti zdaj, ko jo razdirate! Z njo razdirate rahle vezi, ki so nas družile — liberalce in klerikalce. Čitalnica bi padla — vam vsaj se zdi, da mora pasti, ker baje ni le odveč, ampak ker baje celo ovira napredek naroda. Pa to je vse skupaj le za teh nekaj glav tam, ki same še ne morejo misliti. Čitalnica mora pasti — po vašem — zato, da postane razdor oficielen! Danes se ne moremo videti več, danes se črtimo — se moramo črtiti, če smo zvesti in značajni Sokoli ali Orli — bratski objem in hejslovanska ljubezen prevratne dobe so le mučni spomini! Oblast, gospoda, kajne, to je novo geslo? Ali boj za sokolsko državo ali na drugi strani boj za klerikalno Slovenijo, Bog obvaruj kaj drugega! Le kadar gre za skupni profit kakega velikega podjetja — o, takrat pač kompromis! A čitalnica, kjer bi se lahko sestajali vsi Slovenci, si podali roke in še katero zapeli, ta mora proč! Živel razdor! Živel boj, živele nesramne osebne praske in živele korita, ki jih bo prav gotovo več, čim več bo cepitev!

Gospoda, da! Boj za sporazum, kadar gre služiti domovini, je težak! Živio-kričanje je premalo, zmerjanje odpade — treba je presneto trdne, dobre volje, marljivosti in iznajdljivosti. Govoriti je premalo, še misliti je premalo, dobrikanje in hvalisanje tudi odpade — beseda 'delati' je zelo lepa, a v resnici je trda, zelo trda, — še trša pa je beseda 'služiti'. In to so še vedno le — besede, kaj šele njih uresničeni pomen!

In čitalnica je bila pač najskromnejši poizkus, ki bi ga smela terjati domovina. Poizkusite, gospoda, poizkusite še enkrat, saj ste ob prevratu vedno nosili na ustih Gregorčičevo geslo: 'Bog živi vse Slovence pod streho hiše ene!'. Bog vas živi vse skupaj — oh da, oprostite gospodje od Sokola, ta pozdrav je za vaša ušesa morda celo žalitev! In jaz ne mislim nikogar žaliti in Gregorčič tega najbrže tudi ni mislil, ampak vas je prav lepo in ljubeznivo pozdravil s skromno prošnjo med vrsticami, ki je danes nihče več razumeti noče ali ne more. Poizkusite, kajti sicer ...

Saj poznate tisti pregovor o tretjem, ki se smeje, če se prepirata dva.

Posvaril sem vas — zdaj pa kakor vam je ljubo.»

Našek je sedel. Zapičil je svoj pogled nekam v strop, kakor da noče videti učinka svojih besed.

A ta učinek ni mogel biti bogve kaj; kajti med prezirljivim smehljanjem, zmigavanjem ramen, kričanjem in krepkimi, visoko donečimi besedami je bila čitalnica pol ure pozneje črtana iz zaznamka podgoriških javnih društev.

«Requiescat in pace!» je dejal stari Našek, vzela klobuk in šel. Ukrivljena je bila njegova hrbtenica in koraki so drseli po tlaku. Bilo je temno in Našek se je spotaknil.

Saj res — palico je bil pozabil v čitalnici.

Ne bo se vrnil tja — jutri bo poslal deklo ponjo.

Ne bo se vrnil tja — nikdar več.

(Dalje prihodnjič.)

Vera Gogala:

L J U B O S U M NOST

«Ali naj verjamem ali ne?» se je vpraševala Petra. S trudnimi očmi je strmela v temni strop, poleg nje pa je pokojno spal nje mož, in njegovo enakomerno dihanje je pričalo, da je v njegovi notranjosti vse urejeno in pozabljeno.

Pričelo se je tako. Prav za prav se je že nešteto-krat pričelo v kratki dobi dveh let, odkar sta poročena, in še prej, vendar je Petra vedno iznova zatrjevala, da je šele zdaj jela dvomiti o zvestobi svojega moža. Vse drugo do tega dne je bila le šala in nagajivost. Nje mož se je nerad spominjal tistih šal, ki so tako sličile druga drugi in so se navadno končale v solzah in velikodušnem odpuščanju. Odpuščala pa ni Petra, temveč Jože.

Kot uvideven mož, do neke meje sprejemljiv za ženina pritoževanja in izbruhe, se je izprva tolažil, da bo Petro vzgojil brez posebnih težav in jo odvadil nadležne ljubosumnosti. Ljubil je svojo ženo, toda njegova ljubezen je bila mirna, brez vihravosti in tiste izrazite nežnosti, ki jo vsaka žena vedno iznova terja od svojega moža. Petra pa je iskala v njegovih čuvstvih vsak čas kakšno izpremembo in se mučila in si dopovedovala, da ni več tisti, ki je bil. Če je njeno ubogo, razboljeno srce zaslutilo majhno nevarnost ali če je kdo napravil le brezpomembno opazko o izhodih njenega moža, že se je zresnila in poiskala samoto, kjer je lahko nemoteno premišljevala in podrobno mučila svoje srce. Često jo je našel Jože vso ubogo. Tedaj so se ji ob vsakem njegovem zaskrbljenem pogledu napolnile oči s solzami, dokler mu ni izprva v presledkih, v raztrganih besedah, potem pa v izbruhu zatajevane izmučene razdvojenosti povedala, kaj jo teži. In ko se je nazadnje izkazalo, da je bila «lepa dama, ki jo je spremljal», ona sama, se je skozi solze nasmehnila in si kakor razvajan otrok dala brisati moka lička, ki so še drhtela od prestanega nemira. Njen prisrčni smehljaj po takih nevihtah je vselej spet osvojil Jožeta, da je pozabil njene nepremišljene očitke in ostre besede. Spet je posijalo solnce v njun zakon, in Petra je bila najslajša ženica na svetu.

Danes pa se je zgodilo nekaj strašnega, zagonetnega. Petra je dolgo uro strmela predse, v

pisane tapete na steni, razrvana od bolečnih dvomov in kakor brezmočna za vse nadaljnje dogodke. Sključeno je sedela v kotu sobe in mučila svojo domišljijo. «Nič nikar ne misli!» si je dopovedovala, in vendar so se njene misli podile v razboljenih predstavah, iskale novih možnosti, sklepale in ustvarjale podlago za njen sum. Petra je trpela in si slikala svoje gorje v najtemnejših barvah. Že zjutraj jo je malo neprijetno dirnil vogal pisma, ki se je izdajalsko zasvetil iz moževe listnice, zdaj pa še ta dogodek s telefonom! Petra se je ozrla na uro, zaskrbelo jo je, da bo zdaj zdaj stal mož pred njo, ona pa si še ni na jasnem s svojo obtožbo. Tudi je skoraj prevladovala želja, da bi se mu izpovedala. A kako bi razbrala iz njegovih oči resnico? Če pride, se bo naredila ravnodušno. Jože ne sme opaziti njene otožnosti, sicer bi bil takoj opozorjen. Le s tipajočim glasom bo omenila dogodek s telefonom.

«Nekdo je popoldne telefoniral.»

«Kdo je klical?»

«Ne vem.»

«Kako?»

«Ko sem snela slušalko... oglasila sem se, ker sem mislila... da... zaslišim tvoj glas... je oni nekdo na drugem koncu... tiho in previdno odložil slušalo. Zato ti ne vem povedati, kdo je klical.»

Tedaj ga bodo izdale njegove oči, njegov glas. Vsaka kretnja ji bo razodevala. Oh! Petra je zaprla oči in iznova zaihtela. Ženska je bila na telefonu, da, to je takoj zaslutila z vsakim utripom občutljivega srca ljubeče žene. Ta misel se ji je zagrizla v prenapeto domišljijo in se izoblikovala v morečo gotovost. «Katera ga zalezuje? Zakaj se ni oglasila? Moja sreča se ruši. Zdaj ne bom več mirna, nikoli!»

Ko je Jože stopil v sobo z najbolj brezskrbnim obrazom in v mraku sobe še ni opazil njenega očitajočega pogleda, mu je stopila nasproti kakor medla senca. Brez vsakega znaka občutka je sprejela njegov poljub na lice in z globokim vzdihom odšla v sosednjo sobo. Jože je prisluhnil. Skoraj nasmehnil se je in segel z roko v lase, kajti dobro je poznal take začetke. Vendar ga je rahlo izpreletela tista znana nestrpnost pred bližajočo se nevihto, ko ni prav nič slutil vzroka. Tako dobro razpoložen se je vrnil domov. Pogledal je skozi okno in se pomenljivo nasmehnil: «Slabo vreme!» Glasno pa je vprašal v sobo: «Petra, kje si? Pridi vendar bliže!» V sosednji sobi molk. Jože jo je poklical še enkrat in stopil k vratom. Molk. Namrščil je čelo in vprašal s senco nejevolje: «Kaj ti je?»

«Nič,» se je oglasilo iz sobe tako bolešno in pritajeno, da je Jože takoj spoznal, da mora biti silo velika reč za tem. Zmajal je z rameni in se ozrl v strop, ne da bi kolikaj mogel slutiti, kaj je Petri spet ranilo srce. Vendar je stopil k ženi, ki je trdovratno gledala v preprogo, in neodločno pričel pogovor. «Kaj je spet?» — «Nič!» — «Torej kaj je?» Petra je izpremenila smer pogleda in spet molče zastrmela predse. Jože se je sklonil k njej in ji dvignil obraz. Petra je povešala glavo in skrivala oči, ki so se polnile s solzami. Potem se je pričelo.

«Nimaš me več rad.»

Jože je izkušal ugovarjati. Petra pa je ihtela in ga obtoževala. Prepričevala je sebe in njega, da se je ohladil v ljubezni, da se je naveličal, in končno je slišal Jože še zgodbo o telefonu v tako čudovito izpopolnjeni obliki, da je bil presenečen. Toliko ga je osupnila ženina gotovost, s katero mu je predložila zanj le smešno nerazumljiv dogodek z oboževalkico po telefonu, da mu je kar omahnila roka, s katero je vneto oponašal navijanje lajne. Tako je namreč vedno storil, če se je pričela vsakdanja dobro znana pesem ljubezenskih dvomov, in vsa tragedija se je hitreje končala. Danes pa Petra ni opazila njegovega prizadevanja, da obrne zadevo na smešno stran. Ihteči, pretrgani stavki so se trgali iz nje, vsaka beseda je prosila in grozila obenem, izsiljevala resnico, Jože pa je postal spricho tolikega obtoževanja top za vse. Petra je za hip prenehala in si obrisala oči. Da bi ne zamudil dragocene prilike, se je Jože potrudil in kolikor mogoče mirno izjavil, da molk v telefonu ni niti v najmanjši zvezi z njim. Da ni bilo Petrinih obupanih oči, bi se samo zagrohotal, in zadeva bi bila urejena za oba. Kako smešno nerodna je njegova Petra! S pretirano kretnjo se je prijel za glavo. Petra ga je ošinila skozi mokre trepalnice in je pozabila jokati.

«Jaz trpim zaradi tebe, ti pa si osoren z menoj!»

«Če ti je kaj do mojega mnenja, bi ti...»

«Ti le slišiš, da se pritožujem. Poslušaj le besede, ki so ti odveč, ne pomisli pa, čemu ti govorim. Vsi moški ste enaki. Namesto da bi me potolažil in vsaj izkušal prepričati, da nisi kriv, le uživaš nad mojimi mukami.»

«Ta užitek ti pristrčno rad vračam,» je pomislil Jože in zaprl oči.

«Brezčuten si. Niti trohice razumevanja nimaš za mojo bolečino.»

«Ali prosim te...» se je drznil ugovarjati, obupan nad seboj, ker ni našel primerno dobrodušne, dovolj kratke in prepričevalne besede.

«Če bi me ljubil, bi ne ravnal tako z menoj!» Čisto tiho je dodala: «Torej zakaj še molčiš?» in ga pogledala tako otožno kakor ranjena ptica. Jože je vzdihnil. Rad bi pobegnil pred to soho žalosti. Otopel je in ni se mu več ljubilo razvneti. Še manj mu je bilo smešno pri srcu. A nekaj je moral ukreniti, ker bo sicer Petra razumela njegov molk čisto drugače. To bi bilo le priznanje z njegove strani. A Jože resnično ni prav nič vedel o zadevi s telefonom. Pogledal je Petro, ki ga je opazovala, kakor bi ga hotela zasačiti v mislih, ki naj bi se izražale na čelu, v kretnjah, na vsaki potezi obraza. Celo smer njegovega pogleda ji ni ušla. Oprezujoče je sledila gibom njegovih ust in čakala na smehljaj v zadregi. Jožetu se je zasmilila in ni mogel biti hud nanjo. Že je hotel vzeti v naročje to neumno ljubosumno stvarco in ji zamašiti usta s poljubom, dokler bi ne omagala in prenehala govoriti. A komaj se je sklonil do nje, že ga je sumno pogledala. Jože se ni znal laskati in božati z besedami. Vendar ji je izkušal čuvstveno prigovarjati, da se umiri. Celo trdil se je, da bi bil kolikor moči ljubezniv. Petra pa mu je zamerila, češ da čuti zlagano osladnost njegovega glasu. Lahno je odrinila njegove roke. «Ali naj ti verjamem? Nič iskrenosti ni v tebi. Pusti nežnosti, ki jim ne morem verjeti. Ali me izkušaš tako prepričati?»

Jože se je zavrnil. Zdaj si ni vedel več pomagati. Če je molčal, je bil osoren, če je nežen, ji

tudi ni prav. Kruto resen se je obrnil in ji šele pri vratih rekel čez ramo: «Ne bom se več trudil, da te prepričam o čem, kar se mene ne tiče. Nisem odgovoren za telefonske motnje!»

Zdaj pa je dobro pogodil, kajti Petra je presunljivo zajokala, in stvar se je šele pričela.

«Ker te imam preveč rada, zato sem ljubosumna, in ti mi zameriš! Saj je vse to le iz ljubezni do tebe...»

«Dušica zlata, takšno vrsto ljubezni hvaležno odklanjam!» Glasno pa je dejal z umerjenim glasom zvišenega soproga: «Petra! Bodi pametna. Pusti otročarije. Jaz ti ne morem izbiti iz glave te blazne ljubosumnosti, kdo drug tudi ne. Žato se izkušaj sama vzgojiti. Premaguj se! Saj nisi več...»

Tedaj je zapel telefon. Jože je pristopil in malomarno dvignil slušalo. Bistro je pogledal Petro, ki je visela s pogledom na telefonu in oprezovala možev izraz. Smehljaje se, brez besed ji je podal slušalko, in Petra je zaslišala cvileči enakomerni glas. — . — . — . — . —

«No?»

Petra se je ozko nasmehnila in skrila pogled.

«Slišiš zdaj? Za telefonske napake si se obrnila na napačen naslov, dragica. Ali naj bom zdaj tudi jaz ljubosumen, ker se nihče ne javi? Ali je morda tvoj oboževatelj?»

«Ti! Ti!» Bojevito se mu je zagnala okrog vratu, mu zmedla lase in bila vesela nad lastno poraženostjo.

A vendar je zvečer spet razmišljevala in ugibala, kaj je s pismom. Vogal tistega pisma v moževi listnici jo je dražil in ji dal povod za nove sklepe. Takoj je imela zvezo. Pisemski papir v mapi je zadnji mesec čudovito naglo skopnel. In pogosti izhodi zvečer z izgovorom, da gre v klub! Izlet s tovariši ono nedeljo! Tisto pismo! Tisto pismo v listnici! Zbegano se je zajedla nova misel v njeno srce. Le majčkeno bi pogledala pisavo na naslovni strani. Da ni Elvira, tista neznosna prismođa? Ali si res še ni na jasnem to vsiljivo dekle, da je Jože oženjen! Ali nima prav nič ponosa, ko je morala vendar čutiti, da je bila Jožetu le lahka pustolovščina, ki človek pozabi nanjo kakor pozabi na ponošeno obleko, ki jo obesi na klin med staro šaro! Morda pa je samo njej tako dejal, ko je spoznal, da je ljubosumna celo na njegovo preteklost?

«Zakaj moje izmučeno srce ne najde nikoli miru? Moram vedeti, moram! Ali si je spet zaželel njenih neumnih zaljubljenih oči? Saj Jože vendar ni tako nasedljiv. A končno, njena vztrajna zalezovanja ga vendar lahko spravijo iz ravnovesja. Oh!» Bolna od nerazrešenih vprašanj je Petra zaspala v trdnem namenu, da bo zjutraj pogledala pismo.

To pa ni bilo tako lahko. Jasno, vedro jutro jo je presenetilo s treznimi samoočitki in od njene snočnje muke je ostala samo še radovednost. Tudi se je bala, da bi ne bila zasačena, ko bi posegla v tuje skrivnosti. Nevšečni odvrtni občutki so jo spremljali vse zgodnje jutro. Vest se je upirala nelepemu namenu, in vendar je segla njena roka po listnici in hlastno potegnila pismo iz nje.

Kako ji je odleglo. Bil je le vrtnarjev odgovor zastran sadik. Vendar je še vsa trepetala, ko je spravljala listnico nazaj v žep. Tudi sramovala se

je svojega dejanja, a vendar jo je neznansko veselilo, da pismo ni bilo od Elvire. Čez eno minuto se je Jože prebudil.

Jože je mnogo prenesel, včasih se je pa tudi razsrdil. Ali pa se je premagal in ni rekel nobene, če je bila Petra hladna in molčeča dan ali dva. Delal se je zatopljenega v delo in ni izpraševal po vzrokih njene hladnosti.

Nekoč bi pa bil skoraj obupal. Na cesti sta srečala mlado dekle. Pogledal jo je mimogrede in napravil nedolžno opazko o njeni mladosti. Petra pa je obnemela, in čez uro je slišal očitek, da ljubimka ženske z očmi in da ji dela sramoto na cesti.

Tedaj se je zatekel k prijatelju.

André Reuze:

Strah

Solnce je zahajalo, večerne sence so legale po krajini. Toplo prasketanje košeničice je onemelo. Bele megle so se v tankih pramenih vlekle skozi doline, se oprijemale v grmičjih.

Pot navzgor

«Nisem sicer zdravnik za duševne bolezni,» je smeje se kar najbrezobzirneje odgovoril prijatelj, ko je zvedel za Petrino bolezen, «vendar ti lahko rečem, da ima Petra premalo lastnih skrbi in mnogo preveč časa za razmišljanje.» Jože mu je zameril in ga je glasno imenoval brezčutnega starega strica, ki so mu karte in vrček piva največja slast tega sveta. Vendar so pozneje prijateljeve besede še večkrat zazvene v njegovem ušesu. Potem se je odločil.

Tako je dobila Petra svojo skrb, veliko in sladko, ki si je osvojila vse njeno bitje in vse njene misli, pa tudi ves prosti čas. Petra je postala mati.

Zdaj pa je bil Jože ljubosumen, če je sladka hčerka rajši objela mamico kakor njega.

«Ne morem več dalje,» je dejal Bihan in se sesedel, «kje je kočja, ki sva jo videla?»

Noge so ga pekle. Premerila sta dolgo pot, kar sta bila davi odšla iz Moncourturja. Izenada sta zgrešila pot. Blodila sta na levo in desno, hodila po potih, ki niso nikamor držala, ki so se končavala brez cilja.

«Koča mora biti nekje tu,» ga je bodril Crostand, «pri velikih hrastih je bila. Razločno sem videl rdečo streho skozi vejevje.» Še enkrat se je dvignil Bihan. Mrzlica ga je tresla, toda morala sta dalje. Noč se je čim dalje

Med odmcrom

bolj temno spuščala na ta zapuščeni, neobljudeni kos zemlje, in tudi Crostand se ni mogel ubraniti občutka neugodja.

Slednjič je stala hiša pred njima. Videti je bila stara in neobljudena. Nobenega dima ni bilo videti iz dimnika. Noben pes ni lajal, ko sta se hližala. Okna so bila zaprta.

Crostand je s pestjo udaril po vratih.

Nič se ni genilo.

Pritisnil je na kljuko. Popustila je. Vrata so se odprla. V koči je bil samo en boren prostor. Stara skleda za umivanje je stala na ognjišču, ob ognjišču polomljena klop, v kotu pa nekoliko slame.

«Halo!» je zaklical Crostand, «ali je kdo doma?»

Nobenega odgovora.

Ker nista mogla najti ne svetilke ne sveče, sta si prinesla suhljadi in zakurila v ognjišču. V Bihanovem oprtniku sta našla še ostanek krače in kruha. Tiho sta jedla. Košeničica in jelovi storži so prasketali v ognjišču, senca obeh mož je plesala na steni. Nobenega cvrčka ni bilo čuti za pečjo, in to velja v Bretagni za slabo znamenje.

«Pa mora vendar nekdo tu bivati,» reče nenadoma Bihan, «poglej sem, v tem loncu je še pred kratkim bilo mleko.»

Crostand se je zasmel.

«Mar moraš na vsak način vedeti, pri kom sva gosta? Meni je tako mnogo zabavneje. Upajva, da najdeva še posteljo, da se v njej naspiva.»

V nekem kotu je stala trhla lestev, ki je vodila navzgor. Ozek hodnik je delil gorenji prostor v dva dela. Leva vrata so bila zaklenjena, desna pa so se lahko odprla. Na njih ni bilo ne kljuke ne ključavnice. Vstopila sta.

Na tleh je bilo nekoliko slame. Na stolu sta našla košček sveče, ki sta jo prižgala.

«Če naju podgane puste na miru, bova spala kakor kralja.»

«Upajva. Škoda, da je ena šipa ubita. Prepil je, in — —»

Tedaj so vrata zaloputnila, sveča pa je ugasnila.

«Hola! Jaz imam še dve vžigalici. Stol je težak, pa bova z njim priprla vrata. Tako — to je storjeno.» Crostand je zopet legel v slamo.

Bila sta prav na tem, da zaspita, ko nenaden sunek vetra strese vrata, prevrne stol in svečo še enkrat pogasi. Crostand je vzel svojo zadnjo vžigalico, jo prižgal pod svojim plaščem, vendar pa jo je prepil takoj ugasil.

«Zdaj pa nimava več luči.»

«Spala bova lahko tudi v temi. Jutri zarana bo pa tako že svetlo.»

«Prav praviš,» je pritrdil Bihan z negotovim glasom. «toda jaz bom zapičil svoj nož v podboj, da ta neumna vrata ne bodo venomer loputala.»

Lepota juga

Nenadoma se je zdrznil.

«Ali si slišal?»

«Kaj?»

«Korake. Zdaj spet.»

Ta hip so vrata zaškripala. Nekdo jih je hotel odpreti.

«Kdo je?» vpraša Bihan glasno.

Nobenega odgovora. Pač pa je nekdo močno udaril ob les.

«Kdo je?» je ponovil Bihan in skoraj zakričal.

Nato nekaj trenutkov dušečega molka. Potem spet trije kratki krepki udarci na vrata.

«Odgovorite vendar,» je zavpil Bihan in glas se mu je tresel, «odgovorite vendar!»

Kratko pokanje. Nož se je izdrl in zapel po tleh. Vrata so se na stežaj odprla... Neka senca se je počasi bližala — senca človeške postave. Umeknila sta se čisto do zidu.

In tedaj se je zgodilo nekaj grozovitega.

Bihan, prestrašen in brez uma, se je zagnal proti lestvi, pri tem pa je podrl pošastno bitje, ki se je brez

Obrisi v somraku

glasu težko zgrudilo. Crostand je skočil za njim, zgrešil prvi klin, padel in potegnil Bihana za seboj.

Brezumna groza ju je obšla. Crostand je prvi našel izhod in zbežal v noč.

Hrupno so zaloputnila vrata.

Grozen krik je presunil noč. Krik, ki je bil še komaj človeški. Krik, ki je v samotni gozda tisočkrat odjeknil.

Crostand je tekel in tekel, se spotikal ob kamnih in koreninah, se zaletaval v drevesa, padal, spet vstajal in hitel skozi noč. Končno je pritekel do neke vasi, kjer je zbudil kmete.

Ob svitu so prišli do zapuščene hiše.

Pred vrati je ležal Bihan — mrtev od strahu. Obraz mu je bil spačen od groze, tako se je prestrašil, ko so mu vrata zgrabila plašč, ko so se zaprla.

V hiši je prebivala stara gluhonema žena. Našli so jo zgoraj na slami. Bila je napol mrtva in ni razumela prav nič od tega, kar se je v noči pripetilo. Boječe je gledala množico ljudi v svoji hiši, stresla z glavo, splezala po lestvi nizdol, vzela skledo z ognjišča in odšla v gozd.

Nikoli več je niso videli.

Prevedel G. Petrišič.

V DŽUNGLI

Blizu indijskega garnizijskega mesteca Luke je imel poročnik Cerrow hišo. Že nekaj let je bival v njej s svojo mlado ženo. Daleč naokoli je Cerrow slovel kot navdušen in pogumen lovec na divje zveri. Nobene nevarnosti se ni ustrašil.

Nekega dne je stavil s tovariši častniki, da ubije eno izmed največjih in najbolj strupenih kač s samim nožem, tako kakor jih ubijajo indijski lovci na kače.

Čez tri dni je šel Cerrow v džunglo. Tudi to pot je imel srečo. Med gostim mahom, na skali, se je grela velikanska kača. Oprezno se je priplazil pogumni lovec k njej in ji zadal smrtonosni sunek. Opazoval je smrtni boj ogromne pošasti, in ko je bila kača mrtva, jo je naložil konju na hrbet in se vrnil domov. Mrtvo kačo je položil na tla verande in telefoniral tovarišem, naj si pridejo drugo jutro ogledat dragoceni plen.

Mary, njegova žena, je medtem stopila na verando in opazila kačo. Prosila je moža, naj jo odnese na vrt.

«Ne bodi otročja,» se je zasmel Cerrow, «kača je vendar mrtva in ti ne more nič storiti!»

«Vrata spalnice se odpirajo na verando. Vso noč ne bom mogla zaspati, če bo ležala tukaj ta pošast!»

«Kako moreš biti tako nespametna! Če pa hočeš, lahko odneseš kačo na vrt, meni je vseeno!»

Polnoč je bila že minila, ko je Cerrowa zmotil v delu nenavaden šum. Bilo mu je, kakor bi se nekaj plazilo po tleh. Kaj je utegnilo biti? Kača? Ne, saj je bila mrtva! Cerrow je stopil na verando. Pri svitu nočne svetilke je zagledal mrtvo kačo. Ležala je tam, kamor jo je bil položil. Poročnik je bil nejevoljen, češ, kaj se neki plašim za prazen nič? Komaj se je pa vrnil v sobo, je zaslišal iz sosednje sobe pretresljiv krik. Cerrow je za trenutek otrpnil. Tako kriči človek v smrtnem strahu! Ali je zakričala Mary? Po bliskovo je odprl vrata v spalnico. Strašen prizor se je ponudil njegovim očem. Na tleh je ležala bela postava — mrtva!

Mreže se suše

Mary! Ljuba Mary! Kaj ti je, ljuba Mary!» je hlupal. A odgovora ni dobil. Mary je bila mrtva. Krčevito jo je objel in zaihtel.

Drugo jutro je polkovnik Shaton prvi stopil na verando in zagledal mrtvo kačo.

«Cerrow je dobil stavo. Poglejte, samo eno rano z nožem ji je zadal! Le kje tiči naš prijatelj, da ga ni nikjer videti!»

Iskali so ga, preiskali vso hišo in našli v spalnici dve mrtvi trupli. Cerrow je ležal zraven svoje mlade žene, njegova uniforma je bila vsa raztrgana, roke in noge je imel nenaravno zvite. Nihče ni mogel uganiti, kaj se je bilo zgodilo preteklo noč.

Do večera so postavili na verandi oder in položili oba mrtveca nanj. Trije častniki so stražili ob krstah.

Ko se je znočilo, so častniki zaslišali ob odru nenavaden šum, kakor bi se nekaj plazilo bliže in bliže. Vprašujoče so se spogledali; nihče ni vedel, odkod prihaja šum.

Owell, najmlajši častnik, je pogledal preko ograje na vrt, vendar ni opazil ničesar. Tedajci pa začuje za seboj prestrašen vzkrik. Obrnil se je in videl, da je bil nekdo prevrnil svetilko, a proti njemu se je plazilo bleščeče telo ogromne kače.

Nekaj sekund je trajala obupna borba, preden se je kača mrtva zgrudila na tla. Častniki so jo bili s sabljami razsekali.

Šele zdaj so razumeli, zakaj je morala mlada zakonska dvojica umreti.

Cerrow bržkone ni bil pomislil, da so se kače tiste dni parile. Ubil je bil samca, a samica se je plazila po sledi ubitega tovariša in se strahotno maščevala. Ovíla se je bila Maryji in Cerrowu okoli teles in ju zadušila.

Arkadij Averčenko:

↑ IGRALKA ↑

Sedel sem v garderobi igralke Irene. Prelepo dekle z belimi rokami, čudovito oblikovanim vratom, prekrasnimi očmi in... Vzkliknil sem:

«Irena, ljubim vas!»

Rahlo je kriknila, sklenila roke in se obrnila k meni. Trenutek nato mi je že ležala v naročju:

«Ljubček, kako dolgo sem te čakala, svojega dragega! O, ljubim te!»

«Srce moje, spomnila si me nežnega dekleta iz Kri-zanteme. Tudi ona vzklikne, ko objame svojega izvo-ljenca: »O, ljubim te!«

Najine sreče ni nič kalilo. Časih sva se sicer sprla, a vselej samo zaradi kakšne nepomembne malenkosti. Opazil sem, da škili v ogledalo, kadar jo poljubljam.

«Kaj pa iščeš v ogledalu? V takem trenutku pač ni potrebno, da bi se človek ogledoval.»

Bila je v zadregi.

«Vidiš, malo nerodno si me objel. Prijel si me okoli vratu, to pa ni prav. Mož mora objeti ženo čez pas.»

Užalilo me je. Dve uri nisem z njo izpregovoril besede. Potem je prišla sama k meni in me objela.

«Tepček neumni! Kdo bi se jezil zaradi takšne malenkosti! Rada bi napravila iz tebe zanimivega moža. Hotela bi, da bi bil srečen...»

Te besede so se mi zdele čudno znane. Moral sem jih že nekje slišati. Da, seveda. Pred kratkim so igrali dra-

Prijateljstvo pri živalih

mo «Kolo življenja» in Irena je imela v njej glavno vlogo. Takrat je rekla, ko je poljubila svojega junaka:

«Tepček neumni, kdo bi se jezil zaradi takšne nepomembne malenkosti. Rada bi napravila iz tebe zanimivega moža...» In tako dalje. Človek res ni mogel vedeti, kje se je pri Ireni nehalo gledališče in kje se je začinjalo pravo, nepokvarjeno življenje.

Začel sem jo natančneje opazovati in kmalu sem odkril, da prav za prav ne poznam Irene, ampak igralko. Zdaj je bila trpeča Vera iz «Nesrečne žene», zdaj junakinja iz komedije «Bolje pozno kakor nikoli», zdaj spet koketa iz kakšne groteske.

Manica:

„Takšna je odredba...“

Voz električne cestne železnice udarja v svojem enakomernem tempu tam nekje iz periferije proti sredini mesta. Le nekaj trudnih potnikov zeha v njegovi notranjščini. No, seveda, ura je tri popoldne, torej tisti čas, ko se uradništvo mudí v pisarni, delavci pri svojih opravilih in otroci v šoli. Kdor pa more — ampak ti so bolj redko posejani — si pa ob tej uri prav rad privoščí nekoliko odih doma.

Torej tramvajski voz, ki je skoro prazen, priropota zdajci do postaje in se ustavi.

Nova potnica vstopi. Po videzu so-deč, žena delavca ali malega obrtnika. Z njo je dvoje otrok. Šele nekaj mesecev starega neboljjenčka drži v naročju, a drugi, triletni fantek, se mota okrog matrinega krila. Ženska sede v kotiček k vratom, objame z desnico dojenčka in ga stisne k sebi, prvorojenca pa posadi na svoje levo koleno.

Pojavi se sprevodnik z blokom. «Samo en listek prosim», pravi žena.

Sprevodnik pokima in ji izroči listek. Za male otroke, ki so še v naročju, se ne plača nič, kajpada.

Sprevodnik se odstrani na sprednji konec k vozniku. Medtem pa fantek zleze z matrinega kolena na klop in se zvedavo zazre skozi okno.

Če sem se kje malo preveč zamudil, me ni sprejela Irena, ampak junakinja iz tragedije, ki je vila roke in stokala:

«Dragi! Ne obsojam te! Nikoli te nisem lovila v svoje mreže, nikoli nisem nikomur branila svobode. Vidim pa, da je iz te jež» ena sama pot — smrt!»

«Nikar!» sem vzklilnil. «To je prizor iz drugega dejanja tragedije »Živa pokopana«, kjer si imela vlogo Olge.»

Grenko se je nasmehnila.

«O, le trpinči me — prosim te le, ohrani me v lepem spominu, ko se razideva.»

«Dovolj!» sem ji segel v besedo. «Naj te popravim. Reči bi bila morala »v blagem spominu«. Ali si že pozabila svoj samogovor v »Pticah selivkah?»

Žalostno me je pogledala in se bridko razjokala. Toda skrivaj me je opazovala v ogledalu.

To se mi je zdelo že preneumno. Vzel sem klobuk in šel.

Drugi dan mi je pritekla nasproti, me poljubila in vzklilnila:

«O, vendar si se vrnil, moj stari, dragi osliček!»

Zvečer je bila v gledališču krstna predstava. Seveda sem si jo šel ogledat. V drugem dejanju je nastopil debel možak v vlogi varanega soproga. Irena, ki je igrala njegovo ženo, mu je pritekla nasproti, ga poljubila in vzklilnila:

«O, vendar si se vrnil, moj stari, dragi osliček!»

Gledalci so se grohotali, meni pa ni bilo do smeha.

Danes sem pa najšrečnejši človek na svetu. Spoznal sem Ireno, pravo, neponarejeno, prirodno Ireno. Sedel sem v obednici. Iz kuhinje sem zaslišal Irenin glas. Vstal sem, odprl vrata in začel poslušati. Ne, take Irene še nisem poznal. Prepirala se je s perico:

«Kaj, to naj bo pranje? To naj bo likanje? Kam ste spet založili moje svilene nogavice? Če ne znate prati, se lotite kakšnega drugega poklica! Da vas le sram ni...»

Te Irenine besede so mi bile kakor mana z neba.

«Da, to je Irena, prava, neponarejena, prirodna Irena,» sem vzklilnil skoraj na glas.

Drage bralke, nedvomno poznate najnovejše drame. Ali je med njimi katera, da se v njej prepira gospodinja s perico in s takšnimi besedami? Jaz je ne poznam. Če jo morda vi odkrijete, vas prosim, da mi to sporočite! Morda je Irena igrala tudi tu komedijo?

Pa je že sprevodnik tu:

«Slišite, gospa, to ne gre! Za otroka niste plačali voznine, torej ga morate držati v naročju! Mar ne veste tega?»

Ženska brž potegne fantička nazaj na koleno in reče nekoliko prestrašena:

«Oprostite, prosim! Sicer vem to, ali — na primer zdaj, ko je tu toliko prostora, sem mislila...»

«Nič mislila», jo prekine sprevodnik. «Otroka, za katerega niste kupili voznega listka, morate držati v naročju! Takšna je odredba!»

Mlada mati prikima in se molče vda. Utrujena je njena desnica in tudi leva noga se ji mrtviči od dečkove teže. Poleg nje je sicer prazna vsa dolga klop, toda kaj koristi, ker «takšna je odredba!»

Moj sin se je zaljubil

Če stopi fant nekega dne pred starše in reče, da se bo oženil, bo pač malo staršev, ki bodo z njegovo izbero zadovoljni. Le redkokdaj bo sinova izbena takšna, kakor so si mislili starši, ko so v mislih kovali njegovo usodo. Skoraj vsi starši se z nerazumljivo trmoglavostjo oklepajo misli, da mora sinova izvoljenka ustrezati sliki, ki so si jo oni ustvarili, sliki, ki je največkrat samo idealna, nežitljenjska. Kajti za našega fanta, mislijo vsi starši, je najboljša, najlepša, najpametnejša komaj dovolj dobro.

Že od trenutka ko je ležal novorojenček s svojo puhasto glavico med blazinami, so obkrožale otroka želje in upanja staršev. Misli vseh staršev so enake: «Našemu fantu se mora bolje goditi, kakor se je nam!» To so morda razumljive želje, a vendar so preveč kratkovidne. Kajti popezanost z istim stanom, z istim družabnim razredom, čeprav ni najvišji — večja človekovo odporna moč. In naposled: ali ni skoraj smešno, če si zakonca, ki sta bila res srečno poročena, želita, da bi se fant bolje poročil kakor onadva, da bi dobil «dobro partijo».

Dobra partija? To pomeni navadno, da bi morala imeti sinova izvoljenka obilo denarja, ali pa da bi se sin priženil h kakšnemu podjetju in si z denarjem in ugledom svoje bodoče žene pomagal kvišku, v dobro službo.

Res je, da je dobro misliti na gospodarsko podlago v zakonu. Toda zakon lahko osreči samo ljubezen in nič drugega. Če je sin pravi fant, s srcem na pravi strani, se bo ravnal pri izbiri svoje družice po glasu svojega srca, ne pa po glasu staršev. Izbral si bo dekletko, ki ga ljubi, toda — tedaj je doma že ogenj v strehi. Nastane spor, ki je zelo hud, zlasti če je sin denarno odvisen od staršev in če hočejo starši to odvisnost izrabiti.

Začne se hud boj. Sin si prepoveduje vsako vmešavanje v njegove zadeve. Trdi, da bo znal o samem sebi najbolje sam odločati. Starši pa mislijo, da vedo oni bolje, kaj je prav in kaj ni. Vidiijo da je sin «v nevarnosti», zlasti pa to, da se njih upanje podira. Mislijo, da morajo sina zadržati, da ne bo sklenil nespametnega zakona, kakor so ga nekoč zadržali pred drugimi neumnostmi, s karanjem, obljubami, palico.

Ne da se oporekati, da znajo starši z izkušnostjo in poznavanjem ljudi pogosto bolje presoditi izgleda take-

ga zakona kakor pa zaljubljeni sin. Mislijo, da se zakoni ne smejo sklepati v nebesih, ampak na zemlji. To je res, toda prej se morajo še oprasati, ali so dobro rešili svojo vzgojno nalogo. Važno je, kako so vzgojili svojega sina. Vedeti morajo, ali je sin toliko dozorel, da lahko sam presodi, ali se bo znal oživetiti v ologo hranitelja družine. Če je toliko dozorel, naj ga puste, da se oženi po svoji izbiri, po svojem srcu.

Torej nimajo starši pravice, da bi sinu branili zakon? V bistvu ne, če je sin polnoleten in če so ga vzgojili za zanesljivega človeka, ki se zaveda svoje odgovornosti. Nekoč je bilo nedvomno boljše, ker je bil takrat mladenič polnoleten šele s štiriindvajsetimi leti. Ta višja meja ga je lahko obvarovala raznih nepremišljenosti. Kajti prav med enajsetimi in štiriindvajsetimi letom zori mlad človek najbolj intenzivno.

Taktično je torej čisto napačno, če se starši upro sinovi izbiri z odločnim «Ne!» Najprej morajo izbranko svojega sina dobro spoznati in preizkusiti. Preizkusiti s stališča svojega sina in pri tem pozabiti na svoje lastne predsodke. Potem naj sinu samo svetujejo in se z njim posvetojujejo. Pri tem naj pomislijo nekaj: čas izpremeni marsikaj. Marsikateri sin, ki je imel tako pametne starše, da se niso upirali njegovi izbiri, se je naposled sam — in prav kmalu — prepričal, da se je v svoji izvoljenki zmotil.

Težavnejša pa postaja zadeva, če se je sin odločil za dekletko, pri katerem se da res upravičeno oporekati. Dedna bolezen v njeni družini, pomanjkanje značajnosti, neprimerno življenje — vse to so vzroki, kjer se starši lahko upravičeno upro.

Kaj naj starši store v takem primeru? Ali naj zaljubljenemu sinu odpro oči? Naj se z njim sporečejo, čeprav bi si ga potem odtujili? Mlad moški štiriindvajsetih let je pred kratkim brez pridržka temu pritrtil. Dejal je, da se mora mlad mož zavedati, da se ne ženi samo zato, da bi bil srečen, ampak tudi zato, da bi nadaljeval svoj rod. Njegova žena mora imeti vse «kvalitete matere» — v najglobljem smislu besede. K čutu za takšno odgovornost je treba vzgojiti vsakega sina. Tak sin bo ostal v najtesnejši zvezi s svojimi starši in bo tudi upošteval njih resne pomisleke. Tak sin bo razumel svarilo svojih staršev in se zavedal, da zakon ni lahkomišelna zabava, ampak resna zadeva.

Otroka v stiski

Tako misli mladina, ki se zaveda svoje odgovornosti. To je lepo in razveseljivo, toda tudi starši morajo storiti svoje. Sinu morajo obrniti vse misli na ženitev v pravo smer, in sicer že, takrat, ko se še ne ženi.

Dovolj zgodaj morajo začeti računati z verjetnostjo, da se bo sin ženil. Gledati morajo, da bodo mlada dekleta, ki so staršem všeč in o katerih vedo, da so poštena, že od mladih nog prihajala v hišo. To ni težavno doseči.

Mlad moški, pri katerem prihajajo v domačo hišo mlada dekleta, se bo laže navadil prav ločiti dobro od slabega. In če se bo kdaj zaljubil v dekletko, ki je prihajala že dolgo v domačo hišo, se bodo njegovi nazori najbrže ujemali z nazori staršev. Mnogo je bilo že takih primerov in skoraj vselej so bili ti zakoni zelo srečni. V otroški vzgoji mora biti pač tudi precej diplomacije!

Emma Deisingerjeva:

Žena pri Perzijcih

Perzijska žena mora predvsem paziti na svojo telesno lepoto, kajti od nje je odvisna njena življenjska sreča. Ne sme biti ne presuha, ne predebelá. Ta skrb za telesno lepoto, da je možu po godu, je prva stopnja njenega suženjstva.

Velike, odprte oči, kakršne opjevajo pesniki, so poseben znak lepote (tscheschme chumar). Drugi znak lepote je kakor luna okrogel obraz (mah-ruje), v katerega so zaverovani vsi perzijski lirski pesniki. Polt je po navadi temnorjava, čokoladna, zato ima prav posebno visoko ceno bela polt. Lasje so temnokostanjevi in jih barvajo deklicam že iz vsega početka z barvilom hena, da dobe svetlejšo barvo. To svojo telesno lepoto izkušajo perzijske žene povečati z raznimi kozmetičnimi sredstvi in dišavami, katerih je Orient tako bogat. Pred svetovno vojno je bilo pri perzijskih ženah splošno razširjeno tudi tetoviranje kože na bradi in med prsmi. Tej operaciji pravijo tschal kuliden.

Deklice se jako zgodaj poroče, že z desetimi leti. Deklice iz ubožnejših slojev pa poroče starši že prej. Razširjeno je naziranje, da se starci, ki se poroče z mladimi deklicami, pomlade, medtem ko deklice hitro ostare. Zakoni med starci in med nerazvitimi deklicami so bili še pred desetletjem v splošni navadi.

Zakon (acrusi) je ali aekdi, to je sklenjen za trajno dobo, ki se pa iz tega ali onega razloga prav lahko loči, ali pa sighei, to je zakon, ki je samo začasen, domenjen le za določeno dobo.

Dečku iz premožnejših slojev izbero že z desetimi leti ženo in mu jo dajo v sighei. Ta zakonska družica živi z njim le kratko dobo in mu jo pogosto menjavajo. Pri ubožnejših slojih dobi deček ženo nekoliko kesneje, najpozneje pa v svojem petnajstem letu. Ko doseže mladenič spolno zrelost, ga postavno poroče; v aekdi pride samo deklica iz ugledne rodbine, sighei pa se odkaže drug prostor v hiši. Če se aekdi s to sighei ne razume, gospodar to svojo sighei lahko odslovi, čeprav njena doba še ni potekla, in si vzame novo sighei.

Sighei je popolna sužnja možu in je njegova z dušo in telesom, medtem ko ima aekdi nekoliko lažje stališče, ker je moževa prava žena in se ji morajo vse druge sighei pokoravati. Seveda traja ta njen privilegij, da kraljuje nad ostalimi damami harema, le toliko časa, dokler ne zdrkne na navadno sighei. Mož se lahko od svoje aekdi vsak čas loči in ima vedno dovolj ločitvenih razlogov na razpolago. V tem ločitvenem primeru postane aekdi moževa sighei, mož pa si izbere novo aekdi. Tudi sighei lahko postane aekdi, če je možu rodila krepke dečke. Najstrašnejše je za vsako aekdi, ako možu ne more dati moškega potomca; potem je to glavni razlog za ločitev. Še sighei jo zasmehujejo in kmalu jo mož kot sighei za trajno odslovi. Ločitveni proces je prav kratek. Mož se loči od aekdi in napravi z njo novo pogodbeno pismo, da jo sprejme kot sighei, sighei pa nato odslovi. Štiri mesece po ločitvi se potem ta odslovljena sighei lahko poroči z drugim možem.

Čim bogatejši je Perzijec, tem več sighei si lahko izbere, aekdi pa sme imeti le eno. Še pred nedavnim je imel povprečno vsak Perzijec po 4 sighei, bogatejši pa celo do 40.

Poleg nerodovitnosti je tako za aekdi kakor za sighei največja nesreča, če ni več mikavna in lepa. Mož si vzame drugo lepšo in mlajšo, zanjo pa se začno najrazličnejša poniževanja in zapostavljanja.

S 35 leti je Perzijska navadno že stara matrona. Prezgodnji zakon jo hitro izčrpa, ko so moški pri teh letih v polnem razcvitu svojih moči. Žalostna tožba se tem nesrečnicam iztrga iz ust: «Ai wai dschewani raeft!» — «O joj, mladost je minila!»

Če pa je aekdi ali sighei tako srečna, da je možu dala dovolj moških potomcev ter so ji sinovi ostali živi in ji niso pomrli za grižo in drugimi otroškimi boleznimi, ki tako pogosto razsajajo v Perziji, kajti tam je materam posebno težko svoje novorojence ohraniti žive, potem ima ta mati, bodisi aekdi ali sighei, vsaj to tolažbo, da bo na stara leta pri sinu in da tako uide ponižanju in zapostavljanju, kadar se postara. Običaj je, da gre mati k najstarejšemu sinu, kadar se ta poroči, in prebije pri njem ostanek svojega življenja, spoštovana od sinove aekdi in od vseh njegovih sighei.

Otrok (baetscheh) ostane do sedmega leta pri materi v enderunu. Žene bivajo skupaj v haremu (enderunu), kamor ne sme stopiti noga tučja, ampak ima dostop tja le mož. Otrok dorašča med služkinjami in

temi haremskimi damami. V sedmem letu zapusti deček harem in gre v virun (v sobo za moške) ter nima posej ničesar več iskati v haremu. Deklice pa ostanejo še nadalje pri materi v haremu ter se uče domačih del in vezenja. Deček dobi svojega domačega učitelja (laleb), če je pa iz revne družine, mora pohajati skupno šolo (mahteb), kjer imajo učenci skupnega državnega učitelja (achun). Po končani štiritletni šoli gredo bolj nadarjeni učenci v srednje šole, tevnješim dečkom je pa na razpolago dovolj strokovnih poklicnih šol. Deklice ne uživajo nobenega pouka, ampak gledajo starši, da dekletce čimprej poroče. Z osmimi leti dobi deklica pajčolan, s katerim si poslej zakriva obličje. Nobena ženska ne sme razkriti pred tujcem svojega obličja, ker velja to za nekaj silno nedostojnega. Pri bogatejših rodbinah skrbe za nagli telesni razvoj deklice, jo lepo oblačijo in kitijo, da dobi čim bogatejšega moža. Deklice pri Perzijcih ne dobe nobene dote, ampak mora ženin starešem plačati za deklico primerno kupno ceno (schire-buha). V revnejših rodbinah je lepo razvita deklica ves njih kapital, ki ga izkušajo čimprej in najugodnejše vnovčiti. Pogosto se zgodi, da kupi 70leten starček osemletno dekletce za ženo. Normalna doba za vstop v zakon je pri deklicah pubertetna doba. V Teheranu so 14letne žene že matere, v Shirazu, kjer je podnebje milejše, pa lahko postanejo že 12letne žene matere.

Žena v Perziji je popolna sužnja svojemu možu. Njeno življenje, ki je aplicirano le na seksualno plat, poteka v strašni enoličnosti v enderunu, med prepiri in spletkami žena, izmed katerih si vsaka lasti pravico in si domišlja, da je svojemu gospodu bolj po godu od drugih sighei, vsled česar zahteva večji ugled in spoštovanje med tovarišicami. Duševnih sil si ne more razviti, ker nima nobene izobrazbe. Vzrok tega žalostnega stanja je treba iskati v tem, ker se zgodaj poroči, ne da bi se mogla kakor dečki izobraziti. Od trenutka, ko je kot sighei ali aekdi stopila v zakon, je odvisna od samovolje moža. Edini nauk, ki ga je prinesla v zakon in ki so ga ji v enderunu neprestano zabičevali, je, da mora biti možu pokorna in da mora znati pretrpeti vse, karkoli jo doleti, tudi najgloblje ponižanje od strani moža.

Iz te stiske si žena še pred kratkim ni vedela pomagati, ker so verske in družabne razmere v Perziji take, da so po svoji vsebini sovražne

krščansko-kulturnim načelom. To se je pa zaradi pritiska gospodarskih razmer, ki tudi Perziji niso bile prizanesene, izpremenilo. Vse se je zgodilo tako naglo, da je kar ostrmel lastnik harema, ko je videl, da nima več sredstev za vzdrževanje svojega harema. Odpuščal je najprej sighei drugo za drugo, njegovo razpoloženje za poligamijo pa se je moralo polagoma umekniti monogamiji. Kam zdaj s temi odslovljenimi harem-skimi damami, ki ne znajo prav nič, še brati in pisati ne? Radi ali neradi rešujejo dandanes v Perziji vprašanje ženske izobrazbe in s tem združeno usposobitev za poklicno življenje. Preko noči so se otvorili te-

čaji za analfabetke. Od pasivnega doživljanja prihajajo ženske v aktivno življenje poklicnega udejstvovanja. Kar bi ne bilo moglo napraviti nobeno nasilje, nobeno še tako borbena emancipacijsko gibanje, to je dosegla ekonomska kriza, zaradi katere so se morali Perzijci odpovedati vzdrževanju svojih številnih harem-skih dam in se zadovoljiti z eno samo aekdi. Sighei pa počasi odlagajo svoje pajčolane in se usposabljaajo za poklicno življenje. Njih življenje dobiva novo smer, venkaj iz gole seksualnosti v višje duhovno življenje.

Perzijec, ki mu je bilo haremsko življenje edina oblika njegovega

družinskega življenja in ni imel za ženo nobene druge vzgoje, je zdaj pod pritiskom velike gospodarske stiske dostopen reformam v prilog žene. Vendar so te reforme le vnanjega značja, zgolj gospodarski interes, resnično pa bi ženo dvignila načela, v katerih bi bile vse tiste osnove, ki se bore tudi za notranje etično dostojanstvo žene, po katerem je žena enakovredna možu in ki bi ženo kot človeka razporedilo po isti vrednostni nepremičnici, ki velja za dostojanstvo človeške osebe sploh, tako žene kakor moža, čemur pa se upira uprav koran, ki je v svojih najosnovnejših principih femio-fobski.

Duše, ki se prebujajo

Poučiti otroka v vseh življenjskih skrinostih — to za starše ni tako težavna naloga, kakor si morda mislijo. Povedala vam bom kakšne dobre nasvete sem nekoč brala in kako so mi pomagali.

Pred petimi leti je bilo v nekem listu napisano, da se velik del otrok seznanja s temi skrinostmi na ulici, med pokvarjenimi tovariši, ker jim starši iz lažne sramežljivosti ne marajo odgovoriti na vprašanje: 'odkod sem prišel?' ali pa pripovedujejo pravljice o štorcljah. Pri tem pozabijo, kako utegne pripovedovanje z ulice zastrupiti nedolžno radovedno otrokovo dušo.

Prav takrat me je nekoč vprašal moj tedaj sedemletni sinček, kako je prišel na svet. Rekla sem mu v smislu tega članka:

«Kakor se širi cvetje in sadje s semenjem, tako je dal ljubi Bog tudi vsaki ženi drobno seme. Kadar hoče dobiti otroka, pusti, da ji počasi pod srcem rase. In kakor pade jabolko z drevesa, ko dozori, tako se odloči tudi otrok od materinega telesa in pride kot dozorel človeček v življenje.»

Radovednost mojega sinka je bila potešena.

«To nastajanje človeka,» sem mu rekla še za zaključek, «je nekaj svetega, in zato morajo otroci vprašati samo starše, če hočejo kaj o tem zvedeti.»

Ko sem to povedala materi njegovega součenca Petra, je bila ogorčena, kako sem mogla sedemletnemu otroku sploh «kaj takega» povedati.

Odtlej je minilo pet let in najina otroka sta postala proošolca. Nedavno sem slišala naslednji pogovor obeh iz sosedne sobe. Sedela sta pri svojih albumih za znamke, ko je Peter skrinostno rekel:

«Ti, jaz ti moram pa nekaj povedati.» (Odmor.) «Jaz vem, odkod pridejo otroci.»

Tedaj se moj sin na glas zasmehuje:

«Jaz sem vedel to že takrat, ko mi je bilo sedem let!»

«Ko ti je bilo sedem let? Kdo ti je pa povedal?»

«I... mama mi je povedala, seveda. Kdo je pa tebi povedal?»

«Meni... je povedal sosedov Tine.»

Noo posmeh.

«Seveda... ta bo pa vedel.»

«O, saj ima že trinajst let!»

«No, koliko otrok pa že ima?»

Smeh na drugi strani.

Moj fant pa se ne da preplašiti: «Veš, moja mama, ki je že mene imela, bo pa vendar bolje vedela kakor sosedov Tine. Vprašaj svojo mamo in ne verjemi Tinetu. Tole znamko poglej. Tri druge sem dal zanj.»

Konec.

Taka stara reč, ki jo je že pet let poznal, mojega sina ni več zanimala. Jaz pa sem mislila na tisti članek, ki sem ga pred petimi leti brala. In nekaj mi je reklo, da sem storila prav, ko sem razkrila otroku čudež stvarstva že v sedmem letu.

E. S.

Za naše najmlajše

Dva preprosta motiva za okrasitev otroških oblek, čepic, perila itd. Zgornji motivo je stilizirana košarica cvetja, izšita v rožni barvi iz samih obodov. Košarica sama je obrobljena s polnim vezanjem v modri barvi. Drugi motivo je izdelan v aplikaciji, pri katerem je cvetje izrezano iz svetlomodre ali rožnate svile in pričvrščeno z vezanjem na osnovno blago. Sredina cveta je izvezena z rumeno barvo, z rumeno barvo so pa izvezene tudi piščice, ki predočujejo prašnike.

**N
E
K
A
J
M
O
D
E
R
N
E
G
A**

1	→	1 svetlozeleno
2	- - -	2 srednjezeleno
3	—	3 temnozeleno
4	█	4 črno

Ta prt je delan na tilu v barvi slonove kosti. V premeru ima 130 cm. Lep in originalen vzorec je izšit na tilu z volno, soilo ali mulinejem v treh niansah zelene barve. Za vezenje na tilu se zriše vzorec na papir, na katerega se napne til, nato pa izšije vzorec. Prt se zarobi s progo iz tila ali pa se til samo zapogne in obkvačka z majhnimi stebrički. Med stebrički se naredi tri zračne petlje tako, da nastanejo zanke, skozi katere se potem potegne volna ali pa soila za rese. Rese naj bodo dolge 20 cm in po en centimeter vsaksebi.

Četrtnina prta z naznačenimi barvami.

Za pridne roke

Če moramo prav hitro narediti predpasnik ali pa oblekico in bi jo nazadnje hoteli še okrasiti z vezenjem, potem si izberemo za tako zadrego priloženi vzorček. Vezenje gre hitro od rok in če ga vezemo z rdečo, modro ali črno prejico na belo platno, bo oblekica zelo prijazna. Vzorček, ki ga pa lahko uporabimo tudi za prte in prtiče, lahko izvezemo tudi v dveh barvah, na primer v modri in v črni, v svetlomodri in v temnomodri.

Nevarnost v žepnem robcu

Ravno v žepnem robcu se nabira največ bolezenskih kali, katere prete vedno z okuženjem, ako se jih pri pranju ne uniči. Zato: Schichtov Radion! Pri kuhanju razvija na milijone kisikovih mehurčkov, ki prodirajo skozi perilo ter ga temeljito operejo in razkužijo.

SCHICHTOV
RADION
pere vse higijenično čisto

Majhne umetnije za veliko pranje

Vzeli smo na primer letno obleko iz omare, pa smo videli, da ima madeže od obešalnika ali pa od plesni. Kako naj to popravimo?

Nič hudega in težavnega! Madeže namažemo do roba in še malo čez s surovim maslom. Ko je blago maščobo že malo popilo, razmažemo čez še vlažno pepeliko. Naposled perilo ali obleko operemo in posebno tam, kjer

je bil madež, dobro zdrgnemo. Ko perilo še obelimo, izginejo poslednji sledovi madežev.

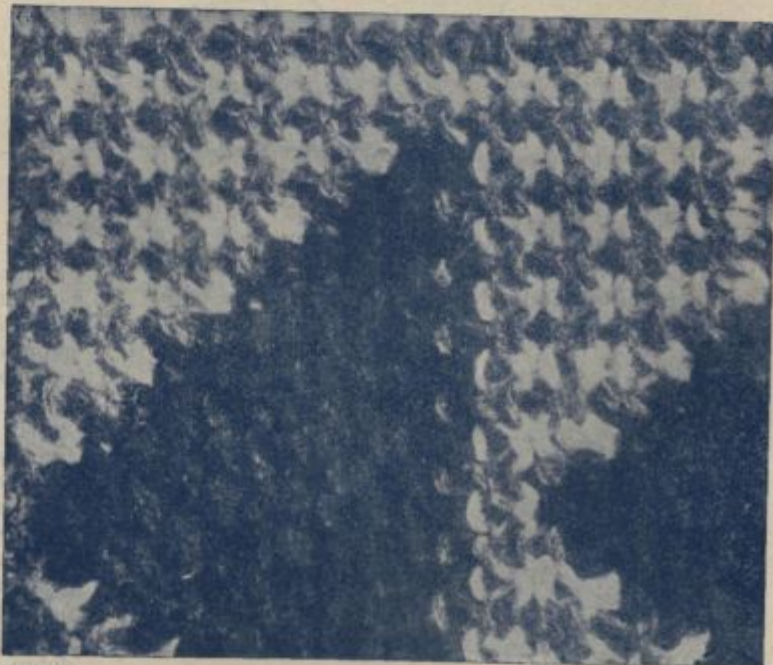
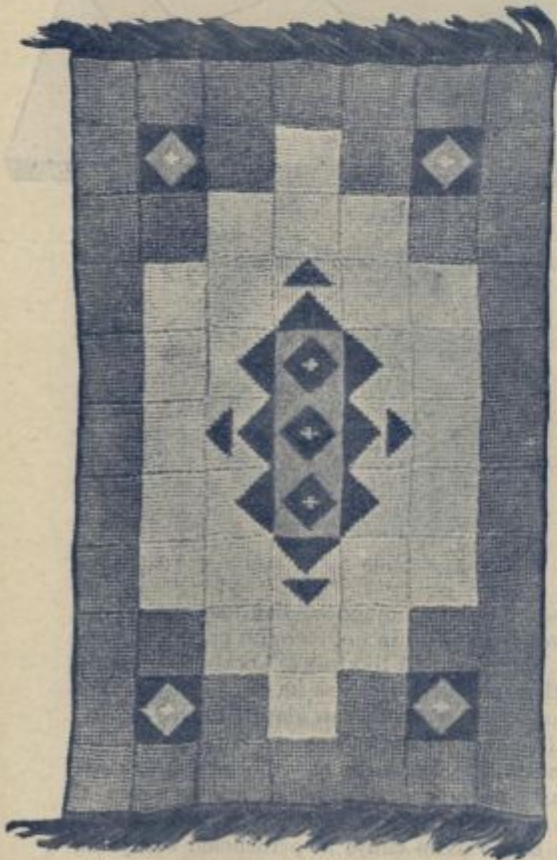
Sadne madeže odpravimo iz prtov ali robcev najlaže, dokler so še sveži. Če pa so že zastareli, moramo vzeti vročo vodo in citronov sok, nikakor pa ne mila.

Zelo nerodno je tudi, če opazimo na perilu rjaste madeže od sponk, gumbov in podobnega. To lahko preprečimo tako, da kuhamo vse kovinske predmete, ki pridejo v dotiko s perilom, pol ure v pralni sodi. Potem madežev ne bo več. Če pa so že v perilu, jih bomo odpravili najprej s tem, da bomo kanili nanje kapljico citronovega soka, pokrili z vlažno cunjo in hitro zlikali. Če so madeži že zastareli, moramo to večkrat ponoviti.

Torej, drage gospodinje, nikoli Vam ni treba obupovati!

ZA POTOVANJE

Topla odeja za potovanje, ki se pa tudi lahko pogrne čez otomano. Ta odeja je pletena in sestoji iz samih po 15 cm velikih kvadratov. Vsak kvadrat se splete, nazadnje se pa vsi sestavijo, kakor je videti na sliki, toda paziti je treba, da leže vsi kvadrati v eni smeri. Ko so kvadrati sestavljeni in sešiti, se odeja obrobi okoli in okoli z majhnimi kvačkanimi stebrički. Na obeh krajših koncih se pa narede po tri vrste teh stebričkov zato, da se potem nanje nasnujejo po 30 cm dolge rese.

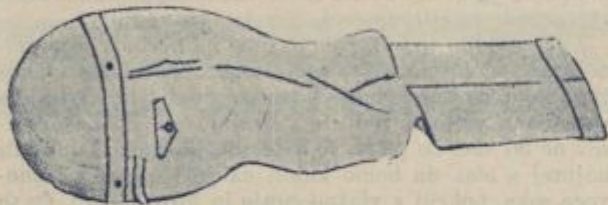
O likanju moške obleke

Če ni krojača blizu, je dobro, če vemo, kako se pravilno lika moška obleka. Seveda nam za likanje moške obleke ne zadostuje likalna deska ali miza in lahek likalnik. Za likanje moške obleke potrebujemo poleg likalne deske še podolgovato blazino za likanje in težak likalnik.

Praden začnete likati obleko, je dobro, če jo iztolčete in izprašite, hkrati pa pogledate tudi, če ni treba kje kaj prišiti ali zašiti. Če je obleka na nekaterih mestih obdrgnjena in se sveti, se ne da dosti pomagati. Sveti se namreč zato, ker so se vlakenca na površini blaga odrgnila. Če likamo odrgnjeno mesto z vročim likalnikom čez mokro cunjo, moramo takoj, dokler je para še v blagu, z ostro ščetjo pogladiti blago v vseh smereh. Na ta način se niti scefrajo, in ker dobi blago zopet kosmato površino, se ne sveti več.

Hlače lahko sami doma lepo polikate, težje pa telovnik in suknjič. Pa tudi hlače je treba oprezno in pravilno likati, sicer je na njih videti firmo.

Najprej jih moramo na likalni mizi ali deski pravilno naravnati, in sicer tako, da ležita stranska šiva hlačnic (zunanji in notranji) drug na drugem. Moške hlače likamo na licu, zato da lahko lepo zalikamo gube. Če je hlačnica na kolenu razvlečena, jo moramo najprej pravilno naravnati in z likanjem čez zmočeno in dobro ovito cunjo spraviti v pravilno lego (glej sliko 1). Ko je to storjeno, polikamo hlačnici do dobra,

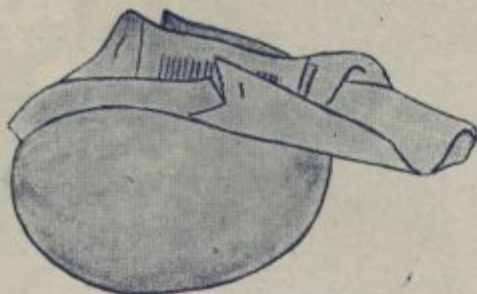
Slika 1.

in sicer vedno čez zmočeno in dobro ovito cunjo. Zlasti močno zalikamo gubo spredaj, in sicer do višine žepov. Polikane hlače potolčemo nazadnje še s ščetjo, zato da izhlape iz blaga vse pare. Zlikane hlače in sploh zlikano obleko obesimo na obešalnik, in šele ko je popolnoma shlajena, jo obesimo v omaro. Če imamo na razpolago veliko podolgovato blazino, polikamo nazadnje na nji še vrhnji del hlač, kakor vidite na drugi sliki.

Slika 2.

Suknjiča, pa tudi telovnika ne smemo likati samo na ravni deski. Hrbet in spodnji del prednika že lahko polikamo na takšni deski (slika 3), rame, reverje, ovrtnik in rokave pa moramo likati na blazini, kakršno

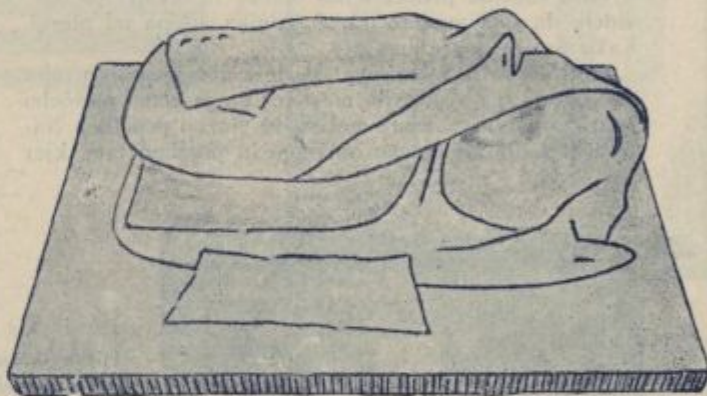

Slika 3.

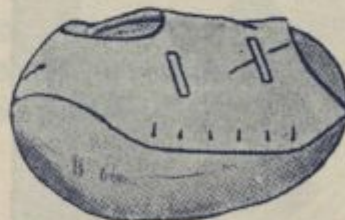
Slika 4.

imajo krojači. Pri suknjiču polikamo najprej rame (glej sliko 4). Ramo položimo na primernem mestu na blazino in jo polikamo čez zmočeno in dobro ovito cunjo. Nadalje polikamo rokave, in sicer vrhnje dele na blazini, spodnje pa na deski. Prav nazadnje polikamo reverje in ovrtnik, in sicer na robu blazine (glej sliko 5).

Slika 5.

Tudi telovnik najlepše polikamo na blazini (glej sliko 6), in sicer na licu.

Slika 6.

Kadar likamo volneno blago na licu, moramo vselej pogrtniti čezenj zmočeno in dobro ovito cunjo, sicer se poznajo na blagu odtiski likalnika. Likalnika ne smemo postaviti in pustiti dalje časa na enem mestu, marveč moramo z njim enakomerno gladiti blago, in sicer vedno v eni smeri.

Svit, ki nastane pri likanju na volnenem blagu, odpravimo na ta način, da položimo na primer rokav ali rever (kar se pač sveti) na blazino, ga pregrnemo z zmočeno in dobro ovito cunjo in pritisnemo čeznjo narahlo z likalnikom. Nato cunjo hitro odstranimo in potegnemo s ščetjo čez polikani del, nazadnje pa iztolčemo še vodne pare. To ponovimo tolikokrat, dokler svit popolnoma ne izgine.

Za likanje vzemite gladke cunje. Najboljše so stare, dobro izprane, ali pa platnene, ker so gladke in ne puščajo za seboj dlačic kakor barhent ali flanela.

To morajo držati Vaši zobje:

36 ur čiščenja zob!

V teku enega leta čistite toliko ur Vaše zobe — koliko šele v celem Vašem življenju! Ali se torej ne mora storiti vse, da bo čiščenje zob čim prizanesljivejše?

3 PREDNOSTI

jamčijo za Sargov Kalodont:

1. blaga pena specialnega ustnega mila temeljito čisti zobe tudi tam, kamor ne doseže ščetka.
2. izredno fina sestavina prizanesljivo čisti zobno sklenino.
3. sulforicin-oleat Dra Bräunlicha odpravi polagoma nevarni zobni kamen in prepreči, da se ne naredi drug.

ZATO VZEMI

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

DOMAČI IZDELEK

KOTICEK ZA ZDRAVJE

**Solnce, regulator zdravja
in lepote**

Kako moremo prenesti solnčno svetlobo v notranjost človeškega telesa? Človeško telo ni prozorno. Samo Röntgenovi žarki morejo predreti skozenj. A vendar so učenjaki rešili to nalogo: prenašanje solnčnih žarkov v organizem, kadar ga je treba zdraviti.

Z zdravstvenega vidika je solnce silno važen činitelj. Ne samo zaradi bujne svetlobe in zlatih žarkov, ki jih širi na vse strani, da oživljajo vse, kar živi in diha, ampak tudi zaradi svojih nevidnih, zato pa tem bolj zdravnih žarkov, kakršni so n. pr. ultravijoličasti žarki.

Ultravijoličasti žarek je največji sovražnik bacilov. Ta žarek uničuje vse mikrobo, ki povzročajo razne bo-

lezni, in je zaradi tega postal zdravnikom velik sodelavec v borbi za človekovo zdravje. In prav zaradi tega zdravnega učinka nevidnih ultravijoličastih solnčnih žarkov priporočajo zdravniki bolnim kar moči mnogo bivanja na solncu ter izpostavljavanje obleke, perila in posteljnine vplivu solnčnih žarkov, ker so le-ti najboljše razkuževalno sredstvo zoper strupene bacile.

Ali mimo tega, da ultravijoličasti žarki uničujejo bacile in da opravljajo posel najmočnejšega razkužila, tudi krepijo in utrjujejo organizem. Zato grešijo vsi, ki se zaradi lepote ali iz nerazumljivega strahu ogibljujejo blagodejnega vpliva solnce.

Ker solnčni žarek zdravnikom in znanstvenikom ni zmerom na razpologo, so ti že davno izumili kremenčevno svetilko, ki daje neodvisno od muhaste narave ob vsakem času umetno solnčno svetlobo in s tem po svojem zdravnem učinku v vsakem oziru nadomešča naravno solnce.

S pomočjo kremenčeve svetilke zdravijo dandanes premnogo težkih bolnikov, ki hirajo za raznimi boleznimi notranjih organov. Dandanašnji imajo že v vseh večjih bolnišnicah in

sanatorijih popolne naprave s kremenčevimi svetilkami, in mnogo tisoč ljudi se zahvaljuje za svoje povrnjeno zdravje samo temu umetnemu solncu.

Kakor vsak ve, je želodec in čreva najtežje röntgenizirati. Pred pregledom želodca in črev mora bolnik po-uziti neko zoprno kašo, da dobi zdravnik vsaj kolikor toliko razločen röntgenski snetek. To je zdaj nepotrebno. V mnogih bolnicah dandanes želodec kratkomalo — fotografirajo.

Genialni tehniki so ob sodelovanju zdravniških strokovnjakov izumili dovršen fotografski aparat za snemanje vsakega, tudi najneznatnejšega dela želodca ali črev. S pomočjo teh fotografij si zdravnik ustvari natančno sliko bolezni v želodcu; po njej opredeli bolezenska znamenja in določi, kakšno bo zdravljenje.

Fotografski aparat za snemanje človekovih notranjih organov je zelo zamotana priprava in ni niti malo podoben navadnemu fotografskemu aparatu. S pomočjo gumastega kabla, ki ga porine v želodec in celo v čreva, lahko zdravnik izvrši fotografsko snetje, na katerega podlagi potem uspešno zdravi bolnika. Pri tem ne

preti bolniku nikakršna nevarnost, niti ne čuti bolečin.

Na koncu gumastega kabla je majhna električna žarnica, ki oddaja isto svetlobo kakor kremenčeva svetilka. In kar je posebno zanimivo: po vsakem fotografiranju so zdravniki opazili, da je takoj po snetju želodca ali črev nastopilo v bolnikovem stanju — brez vsakršne uporabe zdravil — neko zboljšanje. Tega pojava si ni bilo težko razložiti.

Mala ultravijoličasta žarnica je širila po želodcu in črevih ultravijoličaste žarke ter ugonobila na milijone nevarnih bacilov, povzročevalcev bolezni. Na podlagi tega odkritja se je pričelo zdravljenje notranjih organov s kremenčevo svetilko, ki jo zdravnik previdno in večje spušča v najbolj skrite koticke drobovja.

Zdaj je to zdravljenje s pomočjo umetnega solnca že zelo izpopolnjeno in izpodriva tudi najboljša zdravila. Solnce je premnogim bolnikom pravo, edino uspešno zdravilo. Kremenčeva svetilka ima zares čarodejen vpliv in pomaga tudi tam, kjer ne zaleže več nobena druga zdravniška pomoč. Ti novi načini na polju zdravljenja notranjih organov se stalno izpopolnjujejo, in najbrže je kaj blizu dan, ko se bo tudi najtežja želodčna bolezen — rak v želodcu — lahko zdravila s pomočjo teh umetnih solčnih žarkov in radija.

Glavobol in migrena.

Ljudje pogostokrat zamenjujejo navadni glavobol z migreno, kar je popolnoma napačno, ker izvira migrena iz popolnoma drugih razlogov kakor pa glavobol.

Glavobol se javlja z zamolklo bolečino v čelu in ima svoj izvor v kakem telesnem nerazpoloženju.

Migrena pa je glavobol, ki se javlja v desnem ali v levem sencu ali pa v zadnjem koncu glave. Tudi zbadanje v sencih je tipičen znak migrene. Migreno spremljajo večkrat omotice, migljanje pred očmi in slabosti v želodcu. Časih se pojavi tudi krčevito zehanje. V posebno hudih primerih človek lahko celo bljuva. Migrena izvira od živcev. Lahko jo podedujemo, lahko jo pa dobimo tudi zaradi slabih živcev. Ko bi jo hoteli ozdraviti, bi si morali najprej ozdraviti živce. Če se pogosto pojavijo napadi migrene, je treba k zdravniku. Lahka hrana, nobenih pijač, ki dražijo živce, zlasti nobenih opojnih sredstev! S tem časih dosežemo izboljšanje. Zdravniki izkušajo zdaj zdraviti migreno s po-

Brez dlačic - brez skrbi!

Odpravimo te nepotrebne in tako nadležne dlačice po rokah, nogah, pod pazduho, na obrazu in na tilniku! Potem se boste rešili tistega notranjega nemira in se boste svobodno in neprisljano gibali med drugimi ljudmi na plaži. Z ničimer se ne morete hitreje in bolje rešiti teh dlačic, kakor z DULMIN kremo za odpravo dlačic. Ona je bela, mehka, neškodljiva in prijetna v uporabi.

DOBI SE
POVSOD

DULMIN

krema proti dlačicam

Skladišče za Jugoslavijo: Jugofarmacija d. d., Zagreb, Oddelek: Kozmetika

sebno skrbno sestavljeno dieto, ki ima baje mnogo uspeha.

Pri navadnem glavobolu kakor tudi pri migreni lahko vzamemo kakšno sredstvo za pomirjenje bolečin: aspirin, piramidon, neokratin, algokrat, veramon, amidopirin, baldrijan ali kaj podobnega. Gledati pa moramo, da se ne navadimo preveč na taka sredstva in ga jih večkrat menjamo.

★

Govorne motnje s posebnim ozidrom na jecanje. Roditeljem, vzgojiteljem in odraslim oškodovancem govora v pouk in ravnanje spisal Vilko Mazi, strokovni učitelj na gluhonemnici. Str. 79.

Iz naslova samega je že posneti, komu je namenjeno to delo, ki pomeni, kakor pravi pisatelj, šele prvo brazdo v vprašanje, s katerim se drugi kulturni narodi ukvarjajo že

sto let. Ljudi z jezikovno napako je v naši državi baje 150.000, med njimi dve tretjini jecavcev, ki jim njih jezikovna napaka prizadeva nepopisne muke in jih dostikrat pritira na rob obupa. Skoraj vse govorne motnje se pojavijo v zgodnjem detinstvu in se dajo takrat s primernim ravnanjem lahko preprečiti. Skušnja pa kaže, da je ravnanje roditeljev največkrat napačno in da ob vsej dobrohotnosti napako le še poslabša, kar velja posebno za jecanje. Zato bi morala vsaka mati vedeti, kaj je treba storiti, če se pokaže pomanjkljivost v izreki, da se napaka že v kali zatne.

Ta koristna knjiga se naroča pri avtorju Vilku Maziju v Ljubljani, Poljanska cesta 15, in jo dobe naročniki do 20. junija po znižani ceni Din 25.—.

Knjigo priporočamo.

Velika tuba
NIVEA
PASTA ZA ZOBE
čudovita po okusu
neprekosljiva v učinku!

Književnost

Mara Lamutova: »Breze in boris. Založba belo-modre knjižnice v Ljubljani 1935.

*«Iz detinstva zarje
prek življenja zmot,
mimo smrti mraka
pesem spremlja moja pot.
Mojih pesmi stih —
z daljnih stez so vzdih...»*

Pričujoča zbirka pesmic je niz utrinkov iz samotno-zamišljenega življenja čuteče žene v kateri so zvenele vse deklinške sanje in okoli katere so skrivaj dehteli nageljni mladosti mimo grenke resnice zdanjih dni. Ljubez do božjega stvarstva, do deklinškega kraljeviča in do svojega deteta diha iz teh neprisiljenih, mirnih rim, sonetov, trioletov. V kraški kamen svoje zemlje seje pesnica plamen svojega notranjega bogastva, v mehki duši reflektira čista podoba sveta in ljudi, a niso ji neznani tudi mračni križi ter trda popotna usoda Človeka. V lirični in epični formi ostaja pesnica vedno zvesta sami sebi: biti nežna breza čuvstva in v viharju dozorel bor razuma. Naše ženstvo bo v knjigi srečavalo lastna pota. Zato jo priporočamo. Ivo Peruzzi.

Hermica in poslednje reči

Kdor je v dvomu, ali je življenje življenja vredno in ali je še kaj vprašanj in ugank, ki so vredne rešitve in odgovora, naj gre s petletnim otrokom na trg.

Tu naj sledi plen dopoldanskega pogovora s petletno Hermico.

Prva postaja: pekarna.

Hermica vpraša: »Mamica, ali je pek res siromašen?»

«Zakaj, srček?»

«Ker mora prodati vse potice! Če bi bila jaz pek, bi potice sama pojedla, kruh pa prodala!»

Najina pot je dolga in privede naju tudi mimo pokopališča. Iznenada zadržati Hermičina roka v moji:

«Mamica, ali tudi grobar kdaj umre?»

«Seveda, srček. Prav tako umre kakor vsi drugi ljudje.»

«Mamica, toda če grobar umre... kdo pa potem njega pokoplje? ...»

Nakupiti moram še nekaj jajc. Medtem ko vprašujem jajčarico, ali so jajca res sveža, se oglasi Hermica — bogve po kakšni zvezi misli:

«Kajne, mamica, stare kokoši nosijo apnena jajca?»

Pri mesarju se ukvarja Hermica z globokoumnim premišljanjem, ali res nobena žival ne zna govoriti. Ko to zanikam, reče z žalostnim vzdihom:

«No, ljubi Bog že ve, zakaj je tako storil. Sicer je pa dovolj ljudi, ki govore.»

Naposled moram poskrbeti še za okras sobe. Nekaj cvetja kupim.

«Toda,» se tedaj oglasi Hermica, «doma v vazi je vendar še toliko cvetic!»

«Te pojdejo zdaj stran.»

«Zakaj?»

«Ker so uvele in grde.»

«Kam pa pojdejo stran, mamica?»

«Na smeti.»

«Oh,» vzklikne skoraj obupano, «saj so bile takooooo lepe...»

Njen glas malo drhti in v njenih očeh se lesketa nekaj, kar govori o neizmernem sočutju in o uporu proti neizprosni krutosti. «Mamica... ali postane tudi človek kdaj uvel in grd? ...»

«Da, kadar se postara, Hermica.»

«Ali mora iti takrat tudi človek stran?»

«Da, Hermica, tudi človek gre stran, kadar se postara.»

«Mamica — mamica — pomisli, kako hudo mora biti: če te kdo vzame s seboj in se te veseli — in potem te vrže stran, ko postaneš uvela in grda, in si dobi nekaj novega, lepega...»

«Hermica ne ve, kaj je s temi besedami rekla. Kajti Hermica je otrok — pravi, nepokvarjeni otrok. Toda — morda je v njej vendar slutnja — slutnja zvez in tipanje za njimi. Če tako izprašuje in išče, potem se mi zdi, kakor bi me opozarjal temen glas, naj gledam na otroka. Drugič me spet iztrga iz strahu in sanj in zamenja svojo preobčutljivo tenkočutnost s kakšno pravo otroško razbrzdanostjo. Takrat se z olajšanjem oddahnem... Takrat vem, da so bile tudi vse njegove resne, o, preresne besede samo sad bežne domišljije, zbudene v pravem, zemeljskem življenju....»

Lahke poletne obleke

so hitro sveže oprane — vzemi samo LUX!

pristen samo v tem zavitku

Vprašanja za Vašo deco so na strani 274.

Odgovori za odprte glave.

1. Volga.
2. Mount Everest.
3. Približno 500 milijonov prebivalcev.
4. Približno 65 milijonov prebivalcev.
5. 53 m.
6. 300 m.
7. Mont Blanc.
8. Belo in črno.
9. Alfred Nobel.
10. Faraoni.

Odgovori na šaljiva vprašanja.

1. Ura.
2. Senca.
3. Pes, ki striže z ušesi.
4. V februarju.
5. Zrcalo.
6. besedica «in».
7. Oboje je enako težko.
8. De.
9. Ledene rože.
10. Ker zna svojo pesem na pamet.

«Jajnine.» Ta izborna jed naše domače tovarne »Pekate« (makaroni, spageti in jušne zakuhe) se vsepovsod po naši državi razpečavajo. Povsod jih vidimo v izložbah; v Zagrebu, Beogradu, Skoplju, Splitu in po vseh drugih mestih in po deželi. To je najboljši dokaz, kako se njih poraba širi in kako priljubljene so postale pri občinstvu.

Namesto 5 sedaj 7

Pyramidon TABLET

za isti denar! To preizkušano sredstvo proti bolečinam in menstruacijskim tegobam je sedaj za 30% cenejši! Doblja se v vseh lekarnah v omotih po 10 tablet & 0.3gr. Pravi Pyramidon je samo z Bayer-jevim križem!

Soir de Paris SENZACIONALNA KOLONJSKA VODA BOURJOIS PARIS

Blaznica

«Pri moji veri,» pravi gospod Mathieu Robertu de Bonnièresu, «tele sloke me spominjajo žalostnega dogodka izza vojne. Bilo je takrat, ko so prišli Prusi v predmestje de Cormeil, kjer sem imel majhno posestvo, za sosedo pa neke vrste blaznico, katere duh se je radi udarca strašne nesreče popolnoma omračil. Kajti nekoč, pred petindvajsetimi leti, je v enem mesecu izgubila očeta, moža in sina prvorojenca. Smrt se je po prvi žrtvi še dvakrat vrnila v njeno hišo, kakor bi že poznala njena vrata. Uboga mlada žena, vsa zrušena zaradi tolike žalosti, je zblaznela. Po šestih tednih je po tem nesrečnem stanju nastopila nekaka utrujenost, in tedaj je ležala negibno, kakor bi ne bilo več življenja v njej. Kadar so ji zamenjali rjuhe in obrnili blazine, je tako kričala in rjovel, da so jo slednjič pustili pri miru in ji niti z najpotrebnejšim niso postregli. Imela je pri sebi staro služkinjo, ki jo je potem hranila in ji stregla do smrti. Kaj se je godilo v tej obupani duši? Nihče ni vedel tega, zakaj ni se zmenila niti za najbližjo okolico. Ali je sanjala o smrti? Ali je žalostno sanjara brez natančnejšega spomina? Ali se je njena ničeva misel ustavila kakor voda brez toka? Ostala je tako zaprta in mrtva več ko petnajst let. Tedaj pa je prišla vojna. Prve dni decembra je vkorakal v Cormeil oddelek pruskih vojakov. Dobro se tega spominjam, kakor bi se bilo zgodilo včeraj; bilo je mraz, da je kamenje pokalo in sedel sem v fotelju ob oknu pa poslušal trdo udarjanje in ritem vojaških korakov. Videl sem jih skozi okno, kako so defilirali brez konca in kraja, vsi enaki, in mahali z rokami kakor lutke. Višji častniki so jih nato razdelili med vaščane, jaz sem jih dobil sedemnajst in moja soseda-blaznica dvanajst, katerih komandant je bil že star, osoren vojak. Prvi dnevi so potekali mirno. Ko je pa zvedel o bolezni svoje gospodinje, je pač mislil, da je njena bolezen namišljena in da neče iz postelje zaradi ponosa in sovraštva do Prusov. Peljali so ga k njej in tu je zahteval, da mora iz postelje, nakar ni ona nič odgovorila, še z očmi ni trenila. In ko je dejal: 'Te predrznosti ne morem več trpeti, če ne pojedete izlepa iz postelje, poiščem drugo

Na ledu

shlajena Ovomaltine je osvežujočo, krepilno, redilno in prijetno posladilo.

V poletni vročini si najbolje ugasimo žejo s hladno Ovomaltine, ki hkrati organizem osvežuje in mu daje novo moč.

Hladna Ovomaltine hladi telo in nadomešča izgubljeno vodo. Hladna Ovomaltine daje telesu novo moč in vrača izgubljeno veselje do življenja in dela.

Hladna Ovomaltine se lahko in hitro pripravi v čaši Ovomix, ki je v ta namen nalašč pripravljena in ki ima še to prednost, da je v njej prirejena Ovomaltine veliko okusnejša.

Časa Ovomix se dobi povsod, kjer se prodaja Ovomaltine, za Din 10.—.

hladna OVOMALTINE

V vročih poletnih dneh lahko uživamo Ovomaltine ne samo za zajtrk in južino, ampak je tudi čez dan, če jo shladimo na ledu, osvežujoča pijača.

sredstvo, da vas spravim na noge, ni ona niti genila, ampak je ostala nepremična, kakor bi ga ne videla. Ta molk je smatral za skrajno zaničevanje. 'Če ne pojedete danes...' je zagrozil in odšel.

Drugi dan jo je stara služkinja hotela dvigniti iz postelje, toda blaznica je kričala in se z vsemi močmi branila. Ko je prišel častnik, se mu je stara služkinja vrgla k nogam in ga prosila: 'Oprostite ji, ker je tako nesrečna, ona neče, neče, neče...' Vkljub svoji jezi je

Triumph najpopolnejši štedilnik

okusen, štedljiv, a poceni.
Izdelek

Osječke ljevaonice železa i tvornice strojeva d. d., Osijek.

Tvrška Ignac Repše, Ljubljana, Dvorni trg 1

Telefon 32-28

priporoča

Telefon 32-28

vsakovrstno pohištvo

izdelano iz zajamčeno suhega lesa po najnižjih cenah.
Kvalitetna izdelava po lastnih in danih načrtih.

til nekaj časa v zadregi, nato pa je poklical oddelek vojakov, jim dal povelja — in kmalu so jo odnesli proti gozdu Imauville. Sprevod se je vedno bolj oddaljeval in slednjič izginil v gošči. Čez dve uri so se vrnili, toda — brez nje. Blaznice ni bilo več, izginila je; kaj so napravili z njo? Kam so jo odnesli? Nihče ni vedel.

Sneg je začel naletavati in je padal noč in dan ter zavil v mrtvaški prt vso pokrajino. Iz gošče so prihajali gladni volkovi in tulili pred vaškimi hišami. Misel na to ženo me je vedno iznova obiskovala. Trudil sem se, da bi dobil kakršnakoli poročila o njej, a vse zaman. Pomlad se je bližala koncu. Vojaštvo je odšlo. Hiša moje sosede je ostala zaprta in trava je poganjala okoli nje. Stara služkinja je pozimi umrla in ves dogodek je bil že pozabljen, le jaz sem še sanjal o njej. Kaj se je zgodilo z njo? Ali je ubežala? Ali jo skrivajo kje zaprto? Nihče me ni rešil teh dvomov. Prišlo je poletje, sloke so se vračale v gostih jatah. Hodil sem na lov in ustrelil že več teh dolgokljunih ptic, ko mi ena, obstreljena, pade v globok jarek, poln vej. Pobral sem žival, ki je ležala tik oglodane mrtvaške lobanje. Mahoma sem se spomnil blaznice, in nekako čudno mi je postalo pri srcu; zakaj vem in sem prepričan, da sem videl lobanjo nesrečne blaznice. In zdaj vem vse. Odnesli so jo v gozd ter jo položili v ta jarek in odšli. Ona pa je v svoji fiksni ideji mirno ležala na snežni pernici in se ni genila. Pa so prišli volkovi in jo raztrgali. In ptice so potem delale gnezda iz cunj njene obleke. Zagrebel sem ostanke njenih kosti in zaželel, da bi naši sinovi nikdar ne občutili krutosti vojne.»

Razne zanimivosti

V svileni obleki na delo.

Večina japonskih tvorničarjev svile ni mogla dobiti dovolj odjemalcev za svoje izdelke in zato so začeli oddajati svoje zaloge po nenavadno nizkih cenah. Zato ni nič čudnega, da so zadnje čase oblečene skoraj vse japonske delavke v svilene obleke, ki jih nosijo tudi pri delu. Še celo državni uradniki so dobili obleke iz svile. Zdaj nosijo že tokijski pismošose in stražniki svilene obleke. In nanovejše japonske pisemske znamke so tiskane na — svilo.

Boljše žarnice.

Francoski fizik in kemik George Claude je oče nekaterih novih odkritij, ki so za napredek človeštva zelo pomembna ali pa še bodo. Sestavil je aparat, ki ugotavlja bližanje sovražnih letal s pomočjo zvočnih valov, odkril je več novih razstreliv, zlasti zmes tekočega zraka in saj, prvi je začel izdelovati utekočinjeni klorov plin in on je prvi, ki se mu je porodila želja, da bi se dal pridobivati električni tok z izkoriščanjem toplotne razlike med vodo na površini in v globini morja. Zlasti zadnja misel je pomembna, čeprav se za zdaj zaradi tehničnih zaprek ne da izrabljati. Že leta 1910. je izdelal prvo žarnico, napolnjeno z neonom. Take žarnice uporabljamo dandanes povsod pri svetlobnih reklamah. Pred kratkim pa je presenetil javnost z novim odkritjem. Izdelal je prvo žarnico, pri kateri ne uporablja več neona, ampak ksenon in kripton, dva redka plina, ki se nahajata v malenkostnih količinah v zraku. Te žarnice bodo trpežnejše in svetlejše od dosedanjih neonovih, po izdelavi pa nič dražje.

Gradbeni rekordi.

Pri nas traja precej mesecev, preden zgradimo hišo. V Ameriki pa so začeli izdelovati hiše, ki jo postavijo v dobri uri. In sicer prav preprosto.

Na zravnem zemljišču postavijo železno ogrodje in potem vlagajo vanj brez vsakega žeblja stene, okna, vrata in drugo. Stene so iz posebne gmote, ki je sestavljena iz betona, asfalta, klobučevine in stisnjene slame. Ta snov ne prepušča vode in je zelo trpežna. Take hiše so za ameriške razmere zelo poceni — 2500 dolarjev — za nas pa bi bile seveda še nekoliko drage, ker imajo samo tri stanovanjske prostore in potrebne pritlikline.

Paleti ...

prebivamo v našem prostem času zunaj na prostem, na terasi, na vrtu ali na plaži.

Razumljivo je, da moramo zato imeti odgovarjajoče oblačilo. Posebno primerne so lahke, prozorne obleke iz lepih, barvanih tkanin.

Če hočete, da bodo lepe barve tudi trajne, je potrebno, da je Vaša garderoba samo Indanthren barvana; tako ji ne bo škodilo niti solnce niti pranje.

Znano je, da so Indanthren barvane tkanine in predivo svetovno znane radi nenadkriljive barvne trajnosti.

Dež, ki gre eno uro, odstrani na cestah vlemesta več prahu kakor 100.000 mož v desetih urah.

*

Med 7202 smrtnimi žrtvami prometnih nesreč je bilo 3517 pešcev, 1324 kolesarjev, 1308 pa jih je vozilo motor. Samo 219 je bilo avtomobilistov.

*

V Nemčiji izdelajo največ umetnih oči. Vsako leto jih samo izvozijo za okoli 100 milijonov dolarjev.

Kozmetične solate.

Že od nekdaj so priporočali natirati obraz s sokom jagod, breskev in kumar ali pa z mlekom.

V Angliji je vedla Miss Molly Kyle še mnogo dalje: angleški zdravniki, zlasti tisti, ki vodijo in nadzirajo «beauty parlors» — salone lepote — v Londonu, so spoznali, da je treba uporabljati naravna sredstva, ki dajejo organizmu vitamine in druge koristne snovi.

Poiskali smo za vas nekaj glavnih receptov, ki se uporabljajo v teh salonih lepote.

Kumare so v teh salonih najbolj priljubljene: vzemite solatne liste in narezano kumaro ter iztisnite ali pa pretlačite skozi gosto sito vse skupaj tako, da dobite sok. Pridajte soku malo dobrega olivnega olja in zmešajte vse to z nekoliko kreme za polt. Ta krema osvežuje kožo in jo dela finejšo. Posebno se to priporoča, če je koža opaljena od sonca, vetra ali mraza.

Korenje. Drug recept priporoča sok iz korenja. Iz mladega korenja prav lahko iztisnete sok. Starejše korenje moramo deti za nekaj časa v vrelo vodo, da se omehča; potem naj se odkaplje, nakar ga nastrgamo in iztisnemo. Nato vzamemo košček gaze, jo nekajkrat preložimo, namočimo v mrzli toaletni vodi (n. pr. nekoliko špirita z mlekom), pustimo, da se dobro napije soka iz korenja, pa jo polagamo na čelo, lica in brado. To je eno najboljših čistilnih sredstev.

Rumenjak. Nekateri ženske imajo rade snežnobelo polt. Priporočamo jim rumenjak, ki ga stepemo z enako množino mrzlega sirovega mleka. Obraz je treba prej umiti z mlačno vodo in milom, potem pa se zgornja zmes vtira v kožo obraza. Koža to redilno snov kmalu vsrka. Potem se umijte z mlačno vodo, ki ji primeste nekoliko benzojeve tinkture.

Volčji bob. In še en recept: cvetje volčjega boba, ki je včasih modro, včasih rumeno ali belo. Natrgajte cvetja, ga posušite na soncu ali v pečici, ga strite v prah in spravite skrbno v škatlo. Zdaj pa zdaj, recimo po enkrat na teden, vrzite za kavno žlico tega praška v mlačno vodo, da se napravi nekaka kaša; s to si namažite obraz. Ta kašica dela kožo nenavadno fino.

Deževnica je izvrstno kozmetično sredstvo. Če si z njo od časa do časa

Z ORAHOL^oM RAVE

edino pristno, zajamčeno na rastlinski osnovi, iz domačih žilnatih sirovin napravljeno orehovo olje — preprečuje solčne pege, čisti polt, izravnava gube, varuje pred solničnimi opeklinami, pospešuje delovanje kože, ji daje temno barvo in zdravo svežost. Originalna steklenica Din 7-50 v lekarnah, drogerijah in parfumerijah.

umijete obraz, bo vaša polt zanesljivo dolgo mlada in sveža.

Jabolčna krema. Jabolko se vkuha z mlekom in položi na obraz. Dobro proti gubam.

(Nadaljevanje.)

Valjenje in reja piščancev.

Živali, ki jih določimo za pleme, moramo zelo skrbno izbrati in vzeti vselej izmed najboljših najboljše. Pri tej izbihi pa ni važno samo to, kako pridno kokoš nese, ampak tudi to, v kakšnem razmerju je teža kokoši s težo jajc, ki jih znese na leto, koliko krme potrebuje in kako vali.

Imamo dve vrsti valjenja: naravno in umetno. Za valjenje so primerne zlasti kokoši, ki kličijo meseca aprila ali pa maja. Zakaj od takšnih mladičev dobimo kokoši, ki bodo pozimi nesle, od česar bomo imeli največ dobička. Ker je pa malo kokoši, ki bi tako zgodaj kličile, si moramo pomagati z umetno valilnico.

Jajca, ki jih damo valiti, morajo biti čim bolj sveža, nikakor pa ne starejša ko deset dni. Ena koklja lahko dobro izvali 12 do 14 jajc. Piščanci se izvalje 21. dan. Koklja mora biti seveda na takšnem kraju, da je ne motijo druge živali in da ima podnevi in ponoči popoln mir. Hrano ji moramo postaviti čim bliže. Umetno valjenje je seveda precej težavnejše kakor naravno, zato je pa veliko boljše.

S piščanci ravnamo pri obeh načinih valjenja enako. Reja sama ni težka, če le količjak pazimo. Prvih 48 ur ne potrebujejo mladiči prav nobene hrane, pač pa toploto in mir. Šele tretji dan jih pričnemo krmiti. Najboljša hrana zanje je nastrgan prepečenec, ki ga zmešamo s sirovim jajcem in z mlekom. To hrano, ki jim jo dajemo po večkrat na dan, moramo vedno sproti pripraviti. Mimo tega jih krmimo tudi z ovseno kašo in s pšeničnim zdrobom.

Čez nekoliko dni jim lahko damo že na drobno sesekljane zelene krme, najboljše so koprive. Zelo koristno je tudi, če primešamo krmi za vsakega mladiča po 5 do 5 kapljic ribjega olja.

Po drugem tednu lahko pričnemo mešati med prepečenec z jajcem tudi otrobe.

Tretji teden je za mladiče precej kritičen, ker prično dobivati perje. Takrat začnemo jajčno hrano počasi zamenjavati z mešanico iz pšeničnih otrobov in koruzne kaše, ki ji prilijemo malo vode ali pa pinjenega mleka.

Četrty teden jim pripravimo mešanico iz treh delov ječmenove kaše, dveh delov ovsene moke, treh delov koruznega zdroba in treh delov pšeničnih otrobov. Tej zmesi pridenemo po 8—10 kapljic ribjega olja za vsakega piščanca.

Po nadaljnjih osmih tednih jame mo polagoma dajati piščancem navadno mešano krmo kakor odraslim kokošim. Prav tako jim dajemo sčasoma tudi mešanega žita.

Razen hrane je pa za uspevanje mladičev največje važnosti, da imajo vedno zadosti svetlobe in dobrega zraka, in da pazimo kar se da na snago in čistoto.

Naročnina za list s krojno prilogo in 5 gospodinjskih knjig: za vse leto Din 105.—, za pol leta Din 54.—, za četrt leta Din 27.—; za Ameriko in Inozemstvo dolarjev 5.—; za Italijo Lit 37.—.

Posamezna številka Din 5.—, krojna priloga Din 2.—, gospodinjska knjiga Din 20.—.

Deset broširanih leposlovnih knjig Din 100.—, Vezava Din 60.—.

Deset broširanih rodbinskih knjig Din 67.—, Vezava Din 80.—.

Izhaja vsakega 1. v mesecu. Odgovorna za Izdajateljstvo, uredništvo in upravljalstvo Rija Podkrajskova.

Uredništvo in uprava v Ljubljani, Dalmatinska ulica 10/L. Telefon 24-87

Rokopisj se ne vražajo.

Tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani, Predstavnik Miroslav Ambrožič.

Telefon št. 21-19

Koristna telefonska in poslovna zveza
za industrijo, obrt in trgovino!

Tiskovine, plakate, reklamni in opremni
materijal, vse vrste kartonažnih izdelkov
dobavljamo dovršeno in poceni.

J. BLASNIKA NASL. D. D.

UNIVERZITETNA TISKARNA

litografija • offsettisk • kartonaža

Zahtevajte ponudbe! Kličite

telefon št. 21-19

Tudi danes še najvažnejše

Mislite vedno na to, da je milo podlaga vsake nege kože. Slabo milo lahko vse pokvari. Samo tako milo, katerega ime jamči za kakovost, ne-
guje kožo tako kakor je treba, da postane lepa.

IZBIRAJTE MED SLEDEČIMI

ELIDA MILI

ELIDA FAVORIT
že deset let ljubljene-
nec razvajenih žensk.

ELIDA 7 CVETIC
lukusno milo, ki si ga
lahko privošči vsakdo.
Posebno močnega vonja.

ELIDA BELI ŠPANSKI
BEZEG milo snežnobe-
barve – omamljivega vonja.

ELIDA KREMA MILO
popolnoma novo! Posebno bla-
go za občutljivo kožo. Posrečena
dopolnitev nove Elida kreme.

IME ELIDA JAMČI ZA KAKOVOST

Priložene so:

1. mehkovvezana leposlovna knjiga: „Pohod v zmedo“, I. del.
2. mehkovvezana rodbinska knjiga: „Lupin se ženi“ ali v platno vezana šesta in sedma rodbinska knjiga: „Veseli fant“ in „Lupin se ženi“.
3. praktična knjiga „Kar po domače“.

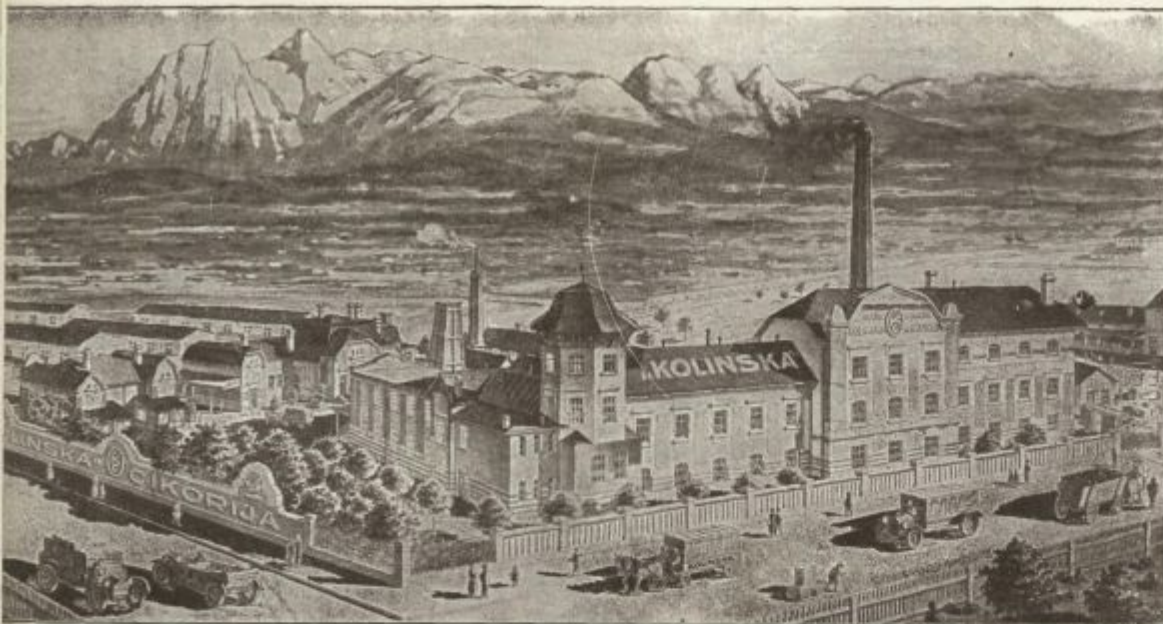
Štev. 9

September 1935

Leta VI.

Žena in dom

Na- predek naše industrije

Če govorimo o napredku naše industrije, moramo v prvi vrsti izpregovčiti nekaj besed o naši stari renomirani firmi: **Kolinski tovarni cikorije**, d. d. v Ljubljani.

Že od leta 1909. naprej smo imeli priliko občudovati energijo, s katero se je to podjetje počasi, vendar sigurno razvijalo in po svetovni vojni z začetnim delom vztrajno nadaljevalo. Bili so takrat težki časi za vso našo industrijo, vendar je **Kolinska** z marljivim in racionalnim delom v l. 1922. popolnoma preuredila svoj obrat, dopolnila tovarno z novimi zgradbami in jo opremila s stroji, ki garantirajo prvovrstno blago.

Tovarna izdeluje vse vrste kavnihih dodatkov, posebno znano „**Kolinsko cikorijo**“. „**Redilno kavo**“ s srcem, „**Figovo primes**“ itd.

Pogon je urejen po najnovejših pravilih tehnike ter znaša kapaciteta tovarne do 180 vagonov letno.

Kolinski kavni dodatek vsebuje prvovrstne hranilne snovi ter je vsled tega zelo zdrav in okusen pridatek za kavo.

Naša sotrudnica si je pred kratkim ogledala to tovarno in je mogla le z zadovoljstvom konstatirati, da vlada vsepovsod najlepši red in res vzorna snaga.

To podjetje spada sedaj med naša najbolj solidna domača podjetja in zasluži, da se njegovi izdelki čim več uporabljajo in priporočajo.

*Solne pege
in opekline*

*Vam ne bodo
izkazale polti*

če uporabljate

**ORAHOL
RAVE**

*pri kupovanju
parite na*

*Original
Orahol
Rave.*

Steklenica Bin 7,50 v lekarnah, drogerijah in parfumerijah!

Lepo vezana knjiga
bodi kras knjižnice
v Vašem domu!

Take vezave,
od preprostih
do najfinejših,
Vam oskrbi

Knjigoveznica

Jugoslovanske tiskarne

r. z. z o. z.

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 6/II

V AŠEMU OKUSU

OBLEKE ZA ŽENEN
v. ...
KI CERKVI

NOVA

Doktor Oetker-jev
pecilni prašek
je najboljši!

Backin

Dr. A. Oetker-jev
vanilinov sladkor
za kuhinjo

DR. OETKER^{JEVI} PREPARATI

neprekosliva
učinku

VAŠEMU OKUSU

odgovarjajoče vzorce in barve BLAGA ZA PLAŠČE IN OBLEKE ZA JESEN ter vse vrste manufakture za sebe in družino boste našli v največji izbi in najceneje pri tvrdki

NOVAK, LJUBLJANA, KONGRESNI TRG (PRI NUNSKI CERKVI)

Za moške obleke in suknje dospejo v teku septembra iz škotskih in ANGLEŠKIH TOVARN (direktno) izredno lepi vzorci finih specialnih tkanin po izrednih cenah. Mislite na to, ko bodo potrebna moška oblačila.

Moj otrok. Pred 18 leti sem imela nezakonskega otroka. Ker sem bila popolnoma brez sredstev in sem živel v skrajni bedi, sem oddala hčerko tujim ljudem. Kesneje sem se poročila z drugim in možu nisem smela povedati, da imam hčerko. Sedaj sem pa vdova brez otrok in tako želim, da bi dobila nazaj svojega otroka. Kaj naj ukrenem, da dobim hčerko nazaj, ker prostovoljno mi je ne bodo hoteli dati?
Nesrečna mati.

Odgovor. Za pravičen pravni odgovor bi Vam morali postaviti več vprašanj, ki jih pa tu ne bomo načenjali. Povemo Vam pa tole: Če ljubite svojo hčerko, jo pustite tam, kjer je. Ne verjamemo, da bo Vaša hči hotela kar tako zapustiti svoja sedanja rednika. Najbrže ji pa rednika tudi nista nikdar povedala, da ni njuna hči, zato je verjetno, da ju ima tako rada, kakor drugi otroci rodne starše. V prvem hipu bo najbrže silno razočarana. Morda ji tudi s tem uničite duševni mir. Pomislite tudi, ali bo mogel Vaš otrok doumeti vso Vašo bol, ki ste jo nosili vsa ta dolga leta.

Le tedaj, če se ji slabo godi, jo izkušajte pridobiti zase, toda najprej njeno srce, potem šele pojdite k odvetniku in se z njim posvetujte.

Izbira poklica. Imam štiri sinove in dve hčerki. Dva sta že končala svoje študije in čakata že leto dni na službo. Vidim pa, da za izobraženca ni kruha. Zato bi dala mlajše izučiti praktičnih poklicev. Kam bi jih dala, da bi se prej dokopali do kruha?

Rezika L.

Odgovor. Predvsem se morate ozirati na to, kaj katerega veselil. Potem pa malo pomislite, kakšne zveze imate, ki bi jih lahko kesneje pri iskanju služb izkoristili. Če ima otrok za kakšen poklic posebno veselje, bodite prepričani, da se bo, kadar bo treba, za službo prav gotovo sam pobrigal. To je vse res, da dandanes ni mogoče več tako lahko dobiti službe kakor prejšnje čase. Dandanes ni dovolj, če človek konča svoje študije in potem čaka, kdaj bo kakšna služba prosta. Tudi s pisarjenjem in vlaganjem prošenj ni še vse opravljeno. Danes ta dan dobi najlažje službo tisti, ki zna prijeti za vsako delo. Podjetja dobe za vsako prosto službo po več sto ponudb, ki so si po vsebini vse zelo enake. Zato sprejme podjetnik najrajši tistega, ki praktično dokaže, kaj zna. Vi pravite, da je starejši absolviran jurist in da čaka na državno službo. Nikar naj ne čaka. Poznamo več juristov, ki so že v starih dobrih časih prevzeli zastopstvo te ali one zavarovalnice. Vsa ta leta niso nič drugega kakor izobraženi zavarovalni agenti z

naslovom ravnatelja. Toda njih dohodki so petkrat in tudi desetkrat večji od dohodkov državnega uradnika. Oni dosegajo zaradi svojega inteligentnega nastopa tudi več uspeha pri strankah, zlasti pri večjih tvrdkah, ki zavarovanje rajši sklenejo z izobraženim človekom kakor s takim, ki je agent samo po sili razmer. Če je jurist po svojem znanju in govorniški sposobnosti lahko pravni zastopnik, je, če ima dar prepričevalnega govora, tudi lahko zavarovalni zastopnik. V zavarovalni stroki bo jurist še vedno našel provizijsko delo. Vaš drugi sin ima visoko trgovsko naobrazbo. Pri nas v Jugoslaviji pogrešamo strokovnjakov za reklamo. Z lučjo jih lahko iščete, pa jih ne najdete. Zdi se mi, da pri nas niti ni tvrdke, ki bi prodajala ideje. V reklami je še skoraj čisto neobdelano polje. Seveda mora biti reklamni strokovnjak predvsem psiholog. Vedeti mora, kako je treba ljudi pripraviti do nakupovanja. Poznati mora tudi vso strokovno literaturo. Nekaj se je o tem že prav gotovo učil. Potrebno je samo, da ima dobre ideje, pa jih lahko drago proda. Naslove za prodajo in izvedbo idej dobi lahko v naši upravi.

To smo Vam morali povedati, da boste videli, da je za Vaše ostale štiri otroke težko kaj pametnega svetovati. Preden dorasejo, bodo poklici, ki bi Vam jih danes nasvetovali, že zdavnaj prenapolnjeni. Bodite pa prepričani, da je za mlade ljudi, ki se zagrižejo v svojo stroko in ki hočejo znati več kakor njih tovariši, prav gotovo

Velika tuba

NIVEA

PASTA ZA ZOBE

DIN.
70

čudovita po okusu
neprekosljiva v učinku!

Izpolnjena želja vsake žene!

Kar se pričakuje od zares dobre lepotilne kreme, odlikuje novo Elida Ideal-kremo.

Ona se vleze hitro v kožo — ne omasti in ne lepi — napravi kožo mehko kot svila, je idealna podlaga za puder. Ker ima v sebi „hamamelis virginica“ je njen učinek se večji. Elida Ideal-krema odpravi majhne poškodbe na polti, nečistoto in velike kožne znojnice. Ona varuje kožo pred prahom, vetrom in slabim vremenom in naredi, da je negovana, kakor je treba.

NOVA

ELIDA

IDEAL

KREMA

še dovolj dela. Prava šola se šele takrat začne, ko človek išče dela. Takrat pa mora pokazati, da zna več kakor hruške peč.

Ali naj se omožim? Imam tanta, ki me sili k možitvi. Ima čedno posestvo brez dolga ter je varčen in dober gospodar. Imam pa pomislek zaradi tega, ker ima samo osnovno šolo, jaz pa sem lansko leto maturirala. Ne vem, ali se bom mogla privaditi kmetiškemu življenju.

Ana H.

Odgovor. Zares težko vprašanje. Mislimo, če je bil doslej lahko Vaš fant, je tudi lahko Vaš mož. Nobena druga bi se ne pomišljala. Toda mi vam svetovati ne moremo. Če vam rečemo, da ga vzemite, nam boste morda čez leta očitali, če vam odsvetujemo, se utegne zgoditi, da ostanete samica. Premislite in preudarite dobro na vse strani, pa boste gotovo sami najbolje pogodili.

Ga. P. Ž. Najbolje je, če si naročite knjigo »Vzgoja za zakon«.

Vsem ostalim vprašalkam smo odgovorili pismeno. Nekatere niso priložile znamke za Din 4. Prosimo, da to naknadno store.

Služba. Inteligentna gospodinjska pomočnica, ki govori nemško in ki bi bila obenem vzgojiteljica, se takoj sprejme. Ponudbe na upravo.

Vzgojiteljica, zmožna perfektno slovenščine in nemščine ter glasovirja, se išče k 8 letnemu fantku. Tiste, ki znajo francosko, imajo prednost.

Vellkodušna zapuščina

Škot je umrl.

»Vse, kar je imel, je zapustil domači sirotišnici.«

Koliko je pa bilo?»

»Osem otrok.«

Profesorska.

Profesor je prišel k svojemu prijatelju na obisk. Ko se hoče posloviti, vidi, da lije kar v potokih. Zaradi pozne ure mu reče prijatelj:

»Dragi profesor, prenočite kar pri nas. To bo najbolje, da ne boste mokri.«

Profesor se po dolgem obotavljanju vda.

Ko so že vsi davno legli k počitku, pozvoni zvonec na hišnih vratih. Gospodar nejevoljen vstane in odpre.

Pred vrati stoji profesor ves premočen in pod pazduho ima majhen zavitek:

»Oh, oprostite mi,« pravi, »da vas motim. Samo po nočno srajco sem šel domov.«

V sedanjih hudih časih.

»Zelo mi je žal, toda odpustiti vas moram iz službe.«

»Kako to, gospod ravnatelj? Saj vendar nisem nič naredil!«

»Prav zato!«

Pijanec.

»Zakaj pa imaš roko obvezano? Ali si se ponesrečil?«

»Ponesrečil? Ne! Ko sem se snoči vračal domov, mi je stopilo neko pijano tele na roko.«

Ogenj.

Dréta je prišel v majhno mesto in prenočuje tam.

Sredi najslajšega spanja pa ga zbudil mož, ki kriči na ulici:

»Ogenj! Ogenj!«

»Kako brezobzirni so ljudje!« vzklikne Dréta in vrže skozi okno — škatlico užigalic.

Pri vedeževalki.

»Kako pravijo torej karte.«

»V njih berem, da se boste kmalu seznanili z bogatim gospodom. Drug v drugega se bosta zaljubila in se poročila. Na poročno potovanje pojdeti v Dalmacijo.«

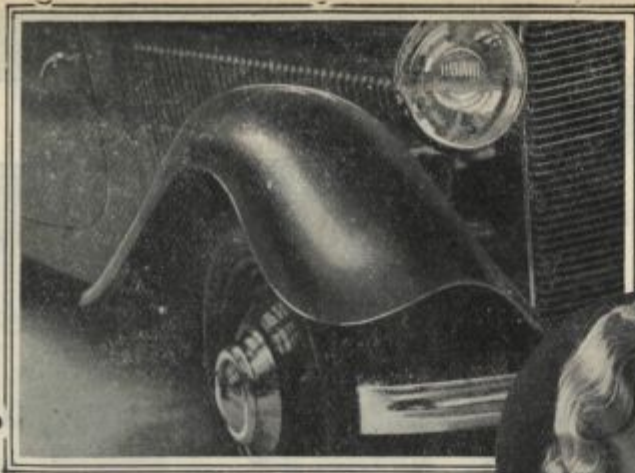
»Ali karte nič ne povedo, kaj bo moj mož k temu rekel?«

Skrbeč mož.

Ravnatelj jetnišnice pokliče jetnika k sebi:

»Zmikavt, zdaj vas bomo pustili iz ječe, ker ste se vzorno vedli. Vaša prva pot bo seveda domov k družini.«

»Seveda, gospod ravnatelj,« odvrne zmikavt, »samo prej moram mimogrede še kaj suniti, ker praznih rok vendar ne smem priti domov.«

Šele negovan sijaj

ustvari pri avtu, tem tehničnem čudesu, divno zanosno vnanjost in vzbu-di v nas vtisk lepote.

Prav tako dobi frizura popoln izraz šele tedaj, ko njeno dovršeno obliko objame bleščeč prirodni sijaj las.

Dajte svojim lasem takšen sijaj z redno uporabo **Schwarzkopf-Haarglanza**, ki je priložen vsaki vrečici **Schwarzkopf-Extra-Shampoona**.

Za plavolaske posebna vrsta **Schwarzkopf-Extra-Blond**, po katerem postanejo potemneli lasje spet svetli. Vrečica Din 5'—.

SCHWARZKOPF-SHAMPOON-EXTRA

Vrečica Din 4'50 v lekarnah, drogerijah in parfumerijah.

Koliko bo dobil.

»Proti ognju ste me torej zavarovali?«

»Da, gospod Dreta.«

»In — koliko bom dobil, če pogori recimo nocoj ponoči moja hiša?«

»Natanko vam ne morem reči, — toda najmanj dve leti bo vsekako.«

Stric z dežele.

V mesto pride stric s kmetov. Nečak ga vodi pet ur po mestu in nazadnje kreneta v gostilno. Nečak misli, da bo stric začel zdaj hvaliti mesto, toda stric z dežele strmi neprestano na obešalnik, kjer visi njegova suknja, in molči.

Nečak je kar užaljen.

»No, kakšno besedo bi pa lahko znil, saj si dosti videl! Kaj pa buljiš ne-

prestano v svojo suknjo? Kako le moreš biti tako nezaupljiv! Vidiš, jaz svoje še ne pogledam ne.«

Stric pa se mu posmeje in reče:

»Saj je ne moreš. Pol ure je že, kar jo je nekdo odnesel!«

Pred sodnijo.

»Obsojeni ste na petnajst let ječe, deset let izgube časti in izgon iz naše države. Ali imate kakšno posebno željo, obsojenec?«

»Da, gospod sodnik. Če bi me najprej izgnali...«

Po ovinkih.

Konec šolskega leta je. Janez, ki hodi v tretjo šolo, pride domov.

»Oče, ali se še spominjaš, kako si

mi pripovedoval, da si v tretji šoli obsedel?«

Oče zagodrnja v zadregi:

»Seveda, seveda!«

Janezu zažari obraz:

»Čudno, kako se vse na svetu ponavlja!«

Nerodno.

»Mamica, kako pa se imenuje postaja, kjer smo pravkar bili,« vpraša Mihec, ko je dobro potegnili vlak.

»Ne vem, Mihec.«

»Pa bi morala vedeti!«

»Pusti me vendar pri miru. Saj vidiš, da berem.«

»Pa bi morala vedeti,« ponovi vzrajno Mihec, »ker je bratec tam izstopil oziroma padel čez stopnice...«

Šaljiva uganka.

Kdo ima 21 oči, a vendar ne vidi? (Igralna kocka.)

Dober pes.

Dreta si hoče kupiti psa.

»Ali pa je pes, ki mi ga ponujate, tudi zvest.«

»Seveda je,« odvrne prodajalec.

»Trikrat sem ga že prodal in trikrat je prišel sam nazaj.«

Nerodna krava.

Sosedova dekla se je vrnila iz hleva z veliko buško na čelu. Gospodar jo sočutno vpraša, kaj se ji je primerilo.

»Veste, gospod, krava je neprestano opletala z repom okoli sebe, kadar sem jo molzla. Hotela sem jo tega odvaditi in sem ji privezala opeko na rep. Zdaj pa imam...«

Pošten duhoven.

Duhoven v Ameriki je pravkar zvezal pred oltarjem nov par.

»Koliko sem vam pa dolžan, prečastiti?« ga je vprašal srečni mož.

»Dajte toliko, kolikor mislite, da bo prav.«

Mož mu stisne dolar v pest.

Duhoven pogleda boljšo polovico, dolgo jo gleda in — vrne potem možu pol dolarja.

Zarekel se je.

»Oče, sosedova gospa je prej rekla: 'Jabolko ne pade daleč od drevesa.' Kaj pa je s temi besedami mislila?«

»Paglavец, kaj si pa spet napravil?«

Ubog oče.

Moški so siromaki, zlasti če so poročeni.

Mali Mihec pride v sobo:

»Oče, križanko sem že skoraj rešil. Samo zadnja beseda mi še manjka.«

»Potem pojdi pa k mami.«

Kdor pozna

Aerosxon,
ne kupuje drugega
muholovca

Zahtevajte izrecno

„Aerosxon“

OPOZORILO NAROČNICAM.

Naročnice, ki bodo po 27. avgustu naročile gospodinjске knjige, dobe 1. oktobra prvo knjigo »Kar po domače« z drugo knjigo »Za vsako nekaj«. Obe knjigi bosta priloženi deseti številki.